

Directa

setmanari de comunicació

Núm 317 15 de maig de 2013 1,70€

Còmplices de l'ocupació de Palestina

Els governs espanyol i català engreixen les vendes de la indústria militar israeliana

PÀGINES 2,3,4

5-6

Joves migrants de Cornellà de Llobregat pateixen l'assetjament policial de les Unitats de Convivència

8-9

L'augment de l'atur i la reducció dels cursos posen en qüestió el model de **reinserció** de les persones preses

17

Una vetllada de **cine intersex i trans** per commemorar el dia internacional contra l'homofòbia

A fons

El populista **Nigel Farage** treu profit del creixement del discurs antieuropeu i xenòfob al Regne Unit

ESTIRANT DEL FIL

Israel compta amb una de les indústries militars més importants del món i ven armament a centenars de governs amb la garantia del 'provat en combat' que li dona la repressió constant exercida als territoris ocupats palestins. Entre la seva clientela, hi ha els executius espanyol i català, que, d'aquesta manera, engreixen el complex de defensa hebreu i es converteixen en còmplices de l'ocupació militar de Cisjordània, Jerusalem Est i Gaza. Una campanya dels moviments de solidaritat amb Palestina demana que s'aturin aquestes relacions armamentístiques.

POLÍTICA // LA COMPRA D'ARMAMENT I LA COOPERACIÓ INDUSTRIAL CONTRIBUEIXEN A ALIMENTAR LA REPRESSIÓ A CISJORDÀNIA I GAZA

L'Estat espanyol, còmplice de l'ocupació militar de Palestina

Marc Font

@marcfontribas

Un dels factors que explica la perpetuació de l'ocupació de Palestina per part d'Israel és que es tracta d'un gran negoci, sobretot pel gegantí complex industrial militar hebreu, un dels més importants del món. El seu desenvolupament ha estat possible pel fet que bona part de la societat israeliana, instrumentalitzada pels seus líders, percep que viu sota amenaça, tant de l'exterior -l'Iran i alguns països àrabs- com dels territoris ocupats, cosa que permet que l'executiu de torn de l'Estat israelià mantingui un enorme esforç militar. Si la despesa de l'Estat espanyol en aquest àmbit representa l'1% del PIB, la israeliana s'eleva al 6,8%, segons les dades de 2011 de l'Institut Internacional d'Investigació per a la Pau d'Estocolm (SIPRI, en anglès). Les xifres constaten que la indústria de defensa i seguretat és un puntal de l'economia hebreu, que obté bona part dels seus ingressos de les exportacions d'armament.

Les vendes de material militar a Israel vulneren els criteris del Codi de Conducta de la UE sobre comerç d'armes

Entre les destinacions finals de les armes hebrees, hi ha l'Estat espanyol, que manté unes vinculacions militars molt estretes amb Israel, unes relacions que, indirectament, no fan altra cosa que contribuir a mantenir i reforçar l'ocupació de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est, segons denuncia la campanya Negocis Ocults. La iniciativa, endegada per la plataforma Amb Palestina al Cor -que aglutina diverses entitats-, té com a font principal l'informe *Espanya-Israel: Relacions en matèria militar, armamentística i de seguretat. Balanç i tendències*, elaborat el 2009 per l'investigador del Centre Delàs Alejandro Pozo, que està a punt d'enllestir-ne una actualització.

L'investigador, especialitzat en pau, conflictes armats i desarmament, subratlla que les exportacions militars a Israel són "molt qüestionables" i arriben a suposar una "potencial violació de la legislació espanyola sobre comerç d'armament". A l'hora de valorar les connexions en defensa entre ambdós països, apunta que existeixen "relacions militars controvertides" perquè "poden fomentar la militarització dels conflictes a la regió i el seu tractament per mitjans violents", fins i tot vulnerant el Dret Internacional Humanitari i la Declaració Universal dels Drets Humans. Pozo divideix les "relacions controvertides" en importacions de productes militars i de seguretat israelianes, col·laboracions empresarials entre la indústria d'ambdós països -i amb els respectius governs- i connexions en el sector de la seguretat interior o integral -conegut com a *Homeland Security*- i els serveis prestats.

LABORATORI REPRESSIU

"En un context global, els territoris ocupats de Palestina comencen a semblar un laboratori per assajar armes i tàctiques, especialment les de contrainsurgència, que després poden ser exportades a països com Espanya", escrivia Jeff Halper, director del Comitè Israelí contra la Demolicció de Cases, al pròleg de l'informe d'Alejandro Pozo. Les operacions, però, no es caracteritzen per la transparència. L'executiu estatal publica les xifres de les exportacions d'armament a Israel -que representen pocs milions d'euros anuals-, però no fa el mateix amb les importacions, que suposen un volum significativament superior. Mentre que, segons les dades oficials, l'Estat espanyol va exportar material militar a Israel per valor de 45 milions d'euros entre 1995 i 2010, només la compra dels míssils *Spike* a l'empresa hebreu Rafael el 2006 va suposar una despesa de 324 milions per a

Soldats Israelians entren al poble de Nebi Salah, Cisjordània, el 22 de gener de 2010 / MAIA ZENDRE

l'executiu espanyol, aleshores presidit per Zapatero.

La manca de transparència també va quedar reflectida el 16 de març de 2010, quan es va signar l'acord de cooperació militar més complet entre els dos estats, mitjançant un Memoràndum d'Enteniment, una fórmula que esquivava l'autorització prèvia de les Corts i la publicació del contingut al Butlletí Oficial de l'Estat (BOE). A banda de l'exèrcit, els diferents cossos de seguretat desplegats a l'Estat espanyol -Guàrdia Civil, Policia Nacional, Mossos d'Esquadra, Ertzaintza...- també han adquirit, directament o indirectament, material militar o de seguretat hebreu, que després es pot emprar per reprimir la població autòctona.

VULNERACIÓ DE LA LLEI

Les vendes de material militar a Israel vulneren, almenys, quatre dels vuit criteris del Codi de Conducta de la UE

ESTIRANT DEL FIL

1948

Enguany es commemora el 65è aniversari de la 'Nakba', el desastre que va suposar pel poble palestí l'expulsió de centenars de milers de persones de les seves llars

6,8

La despesa militar d'Israel, un 6,8% del PIB, és una de les més altes del món i, en proporció, multiplica per set la de l'Estat espanyol

324

Tot i que es desconeix el volum exacte de les compres espanyoles, l'any 2006, per exemple, el govern es va gastar 324 milions per adquirir míssils israelians

sobre comerç d'armes, incorporat a la legislació espanyola. En concret, no està garantit el respecte dels drets humans al país de destí; existeixen tensions o conflictes armats al país de destí; les exportacions poden perjudicar la preservació de la pau, la seguretat i l'estabilitat regional; i el comportament del país comprador (Israel) no respecta la comunitat internacional, amb la no assumptió de nombrosos tractats i resolucions de l'ONU. Alejandro Pozo subratlla que "no existeix cap garantia sobre l'ús final del material importat per Israel", de manera que es pot afirmar que les vendes no compleixen la normativa espanyola.

Més enllà de les vendes d'armament, un àmbit on les relacions militars hispano-israelianes no deixen de créixer és el de la cooperació industrial. Així doncs, nombroses empreses espanyoles, com Indra i Tecnotib, han col·laborat amb el Ministeri de Defensa israelià i, a la inversa, societats militars hebrees han fet el mateix amb la indústria espanyola. Aquestes operacions suposen un volum de negoci de 50 milions d'euros anuals, segons apunta Alejandro Pozo citant fonts israelianes. La també investigadora del Centre Delàs Camino Simarro deixa clar que la cooperació no és casual. En un informe de Negocis Ocults publicat el mes de desembre, afirma que l'objectiu hebreu és "penetrar als mercats nacionals de tot el món" i, per fer-ho, l'estratègia és "crear aliances amb empreses locals, en alguns casos no només per entrar al mercat local, sinó per poder obtenir, al seu torn, una plataforma des de la qual saltar a d'altres països", en aquest cas, on la "marca Espanya es ven millor". Empreses d'ambdós països també col·laboren en el Programa Europeu d'Investigació en Seguretat (ESRP, en anglès), per exemple, en projectes de vigilància fronterera.

Leconomia hebrea obté bona part dels seus ingressos de les exportacions d'armament

Pozo conclou que augmentar les opcions de negoci de la indústria militar israeliana significa "cooperar en el desenvolupament d'armament que serà utilitzat als territoris ocupats de Palestina" i aprofitar-se de la "capacitat tecnològica" desenvolupada per Israel a conseqüència de l'etern conflicte regional. Per tot plegat, la campanya organitzada per Amb Palestina al Cor demana que s'aturin les relacions comercials en matèria d'armament i seguretat amb Israel i que, si cal, s'arribi a un "embargament militar". ◀

Adquisicions milionàries

Israel utilitza la categoria *provat en combat* per garantir la fiabilitat i la qualitat del producte. L'operació Plom Fos (1.400 palestines mortes) va servir de camp de proves i s'hi van comptabilitzar 42 atacs amb *drones*. L'abril del mateix any (2009), el Ministeri de Defensa espanyol va comprar els mateixos sistemes d'aviació no tripulats (UAV) a l'empresa israeliana Israel Aircraft Industries (IAI) per fer-los servir a l'Afganistan. La suma total del contracte va pujar a 19,6 milions d'euros. També el 2009, la Guàrdia Civil va adquirir el prototip israelià de UAV *Heron I* per fer-lo servir en tasques de reconeixement i vigilància avançada de fronteres marítimes de la costa espanyola, dins el marc de l'anomenada operació Minerva. L'any 2010, el Ministeri de Defensa va adjudicar un contracte de 7.998.000 euros al consorci format per Soltam Systems (Elbit Systems, Israel) i Santa Bárbara Sistemas (EU-A) per a l'adquisició de sistemes de morter de 81mm sobre vehicles 4x4 per l'Exèrcit de Terra espanyol, per utilitzar-los a l'Afganistan. **LAILA SERRA**

Cràter obert per un míssil llançat sobre un edifici a la franja de Gaza el desembre de 2008 / KHALIL HAMRA

Commemoració de la 'nakba' a Hebron el 2010 / SHY HALATZI

'No més complicitat amb Israel'

El 15 de maig, el poble palestí recorda la *nakba* (el desastre, en àrab) de l'any 1948, que va suposar l'expulsió de més del 70% de la població i la desposseïció de centenars de milers de palestines de les seves llars i la seva terra. Aquesta expulsió sistemàtica i forçada va convertir tres quarts parts de la població palestina en refugiada. És l'inici de la diàspora palestina, de la impossibilitat del dret al retorn. La *nakba* és un episodi viu. Mitjançant l'ocupació de Palestina, Israel s'ha erigit en capdavanter en la creació, ideació i disseny de sistemes de repressió, militars i de seguretat que després exporta arreu del món. La Conselleria d'Interior compra aquest material per reprimir la lluita legítima dels moviments socials. El 15 de maig és el seixanta-cinquè aniversari de l'ocupació de Palestina i els moviments de solidaritat han impulsat una campanya en defensa de la justícia i la dignitat sota el lema *No més complicitat amb Israel*. La iniciativa exigeix al govern català que aturi tota mena de relacions militars i comercials amb un Estat que sotmet la població palestina a un règim d'apartheid mentre la comunitat internacional mira cap a una altra banda i actua amb una negligència inacceptable. **L. S.**

Exportacions controvertides

Les exportacions militars espanyoles a països que viuen un conflicte armat o amb greus violacions dels drets humans no es limiten a Israel. Segons una anàlisi publicada pel Centre Delàs el gener d'enguany, durant el primer semestre de

2012, el 16% de les vendes d'armament de l'Estat espanyol va tenir com a destinació països en situació de tensió o conflicte i, per tant, es pot afirmar que vulneren la llei estatal sobre comerç de material de defensa i la Posició Comuna europea. D'un total de 791,1 milions d'euros en exportacions militars, 129,1 van anar a parar a països on les violacions dels drets humans són habituals, com ara Turquia, la Xina, Colòmbia, Mèxic, Bahrain, l'Iran o Rússia. El Centre Delàs conclou que la política de control de les exportacions és "inadequada i insuficient". De fet, durant els primers sis mesos de 2012, només es van denegar nou de les 998 llicències de venda sol·licitades. En el cas d'Israel, no es coneix cap denegació espanyola per exportar-hi armament. **M. F.**

Bombes de dispersió espanyoles, fabricades per Instalaza, emprades a Misrata, Líbia / ODD ANDERSEN

ESTIRANT DEL FIL

L'ARMAMENT QUE VEN LA INDÚSTRIA HEBREA HA ESTAT PROBAT PRÈVIAMENT SOBRE LA POBLACIÓ PALESTINA I HA PROVOCAT CENTENARS DE MORTS

La Generalitat compra material militar israelià pels Mossos

Luca Gervasoni i Laila Serra

@Novact_ / @LailaSerra

El 17 d'abril de 2009, Bassem Abu Rahma es va llevar a casa seva, a Bil'in. Tenia 31 anys. La seva família era pobre. La seva terra havia quedat a l'altra banda del mur entre Israel i Palestina. Llavors, va dir a la seva mare: "Recuperarem la nostra terra. Aquesta ocupació no pot durar per sempre". Va caminar uns pocs metres fins a la casa d'un amic, Khamis. Una granada de gas lacrimogen li havia fracturat el crani tres setmanes abans. No es podia moure. Bassem li va preparar un te. També va dir: "Avui lluitaré pels dos". A les dotze del migdia, es va trobar amb un centenar d'activistes: algunes israelianes, gairebé totes palestines. Feia cinc anys que es manifestaven cada divendres. Cada divendres. Sempre.

Era un dia de sol. Van caminar juntes fins al mur. Bassem va cridar amb la resta d'activistes: "La nostra és una lluita pacífica" i "Tenim dret a treballar la nostra terra". Cent persones desarmades caminant en direcció al mur. A l'altra banda, les esperava l'exèrcit israelià, un comando d'elit, tres jeeps militars, un canó d'aigües fecals, diversos fusells d'assalt i desenes de canons de gas lacrimogen. Abans d'arribar al mur, van començar els trets. Algunes van recular i unes poques van continuar endavant. Una noia israeliana va cridar: "Aquí estem junts, israelians i palestins, lluitant per la justícia". Després, una bala de goma la va ferir en una cama. Era amiga de Bassem. Els gasos lacrimògens els ofegaven i ella no es podia moure. Bassem va córrer cap al mur. Deia: "No dispareu, hi ha una israeliana ferida". En comptes de fer-li cas, li van disparar un tret al pit des d'una distància de quinze metres.

Les fundes IMI per pistoles que utilitzen els cossos de seguretat de l'Estat i els Mossos són 'made in Israel'

Així va ser el dia que va morir Bassem Abu Rahma. La bala que el va matar era un projectil de gas lacrimogen d'alta velocitat. També van ser assassinades Tristan, Jawar -la germana de Bassem-, Aqel, Mohammed, Arafat, Yousef... Són centenars. Totes tenen una història.

Les armilles antibales que utilitzen els Mossos són comprades a una empresa israeliana / CARLA MORAL

CAPD'AVANTER EN LA REPRESSIÓ

Fa més de 60 anys que l'exèrcit d'Israel intenta fer front a un aixecament popular palestí que demana la fi de l'ocupació de la seva terra. Als anys vuitanta, Rabin va ordenar que els efectius militars israelians trenquessin els braços a la mainada palestina que llançava pedres. Rabin els volia donar una lliçó. Després va rebre el Premi Nobel de la Pau. Avui, Israel és un país capdavanter en investigació i desenvolupament en matèria de seguretat i control de manifestacions. Articulador i actor imprescindible del sistema de repressió mundial.

La Generalitat de Catalunya és un dels centenars de governs que compren armament i material de seguretat a Israel. Algun efectiu dels Mossos s'entrenen a Israel a través de l'empresa de seguretat Guardian Homeland Security, amb seu a Madrid. Les relacions són tan estretes que, a la pàgina web de l'empresa, fins i tot hi apareixen els logotips dels Mossos, de la Guàrdia Civil i de la casa reial com a principals clients. Els efectius policials afiliats al sindicat reben un ajut econòmic per costejar els

4.000 euros per persona que valen aquests cursos de dues setmanes a Israel. Les armilles antibales que utilitzen els Mossos són comprades a una empresa israeliana, Rabintex Industries LTD. Les fundes IMI per pistoles que uti-

Algun efectiu dels Mossos s'entrenen a Israel a través de l'empresa Guardian Homeland Security

lizten els cossos de seguretat de l'Estat i els Mossos també són *made in Israel*. El govern català també permet a l'empresa israeliana I-SEC Spain Service Management SL treballar en identificació i control de passatgers a l'aeroport del Prat. Per tot plegat, la campanya No més complicitat amb Israel considera que la Generalitat contribueix a la violència que pateix la societat civil palestina i, en certa manera, és còmplice de les morts de Bassem, Mohammen, Yousef, Jawar i tantes altres.

El rastre de l'ocupació als Països Catalans

A banda de suposar un evident negoci militar i de seguretat, la dimensió econòmica de l'ocupació israeliana de Palestina va molt més enllà, amb almenys 600 empreses que s'hi enriqueixen, ja sigui construint nous habitatges a les colònies israelianes de Jerusalem Est i Cisjordània o proveint de serveis les 600.000 persones que ja resideixen als assentaments jueus situats en territori palestí. Al voltant d'una quarantena de les companyies que fan negoci amb l'ocupació tenen presència als Països Catalans, com va documentar la DIRECTA al número 295. Entre les més destacades, trobem la cimentera Cemex, que té quatre plantes als territoris ocupats i 35 fàbriques a casa nostra; la tecnològica Hewlett Packard (HP), amb oficines a València i Sant Cugat del Vallès i proveïdora de sistemes de reconeixement de persones per a l'exèrcit israelià; o la multinacional francesa Alstom, amb diversos centres a Catalunya i que s'ha encarregat de posar en marxa el tramvia que connecta Jerusalem Oest amb la part est de la ciutat, territori palestí on hi ha assentaments israelians il·legals. M. F.

AIXÍ ESTÀ EL PATI

8-9

Reinserció en temps de crisi: doble càstig a les persones preses

LLIBERTATS // S'INTENSIFIQUEN ELS CONTROLS POLICIALS CONTRA JOVES MIGRANTS A CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Assetjament racial per solucionar problemes socials

Ricard Sáez
@infobaix

Des de fa uns anys, la comunitat magribina de Cornellà de Llobregat denuncia l'assetjament que pateix per part dels diferents cossos policials que actuen en aquesta localitat del Baix Llobregat i en particular de la Guàrdia Urbana, principalment mitjançant les Unitats de Convivència i Seguretat Ciutadana. Les últimes setmanes, aquest assetjament ha augmentat en intensitat i quantitat, amb l'augment dels controls de documentació a persones nouvingudes i una agressió física a un jove marroquí per part d'agents de la policia local.

Sant Ildefons, a Cornellà de Llobregat, sempre ha estat un barri d'acollida de la classe treballadora que ha arribat d'arreu per treballar a Barcelona. Construït durant el desenvolupisme franquista sobre un turó on es plantaven cereals, encara conserva vestigis de la raixa dels gestors polítics de l'època per encabir desenes de milers d'obreres i les seves famílies vingudes d'Andalusia i Extremadura, però també de Galícia i Castella, a un barri on els serveis més essencials no van arribar fins uns anys després, gràcies a

Les batudes s'acostumen a fer a les sortides del transport públic i l'únic criteri que segueixen és el del color de pell

llargues lluites protagonitzades pel veïnat. A les acaballes del segle xx i principis del XXI, el barri va acollir migrants de l'Amèrica del Sud, l'Europa de l'Est i, sobretot, el Marroc per cobrir la demanda de mà d'obra al sector de la construcció. La fallida de la bombolla financera i de la

construcció s'ha notat molt a Sant Ildefons, on l'atur ronda el 30% i ha deixat la imatge de les places plenes de gent sense feina, que veu com passen els dies sense cap perspectiva de futur.

BATUDES RACISTES

Paral·lelament a aquest procés de degradació de les condicions de vida del veïnat de Sant Ildefons en general i de les comunitats nouvingudes en particular, l'hostilitat de l'Ajuntament i de la Guàrdia Urbana cap a la comunitat magribina ha augmentat. El veïnat de Cornellà ha estat

testimoni de com la policia local intervé activament en els dispositius conjunts de la Policia espanyola i els Mossos d'Esquadra a diferents punts de la ciutat i, especialment, a Sant Ildefons per detectar persones migrants sense papers i aplicar multes i ordres d'expulsió. Malgrat la circular 2/2012 del Ministeri d'Interior emesa fa un any, on es prohibien "els controls d'identificació o detenció d'estrangers, per evitar actuacions massives o indiscriminades basades únicament en criteris ètnics", les batudes han continuat a moltes ciutats de l'Estat espanyol i

El noi agredit per la policia municipal (a la dreta) i un testimoni del fets a una plaça de Sant Ildefons / MIREIA SALGADO

Cornellà de Llobregat no ha estat cap excepció.

La Guàrdia Urbana juga un paper important com a col·laboradora activa d'aquests operatius policials. Les batudes s'acostumen a fer a les sortides del transport públic i l'únic criteri que segueixen és el del color de pell. Últimament, però, en aquest municipi de l'àrea metropolitana, els diferents cossos policials han incrementat el grau d'assetjament a la comunitat magribina, sobretot

Continua a la pàgina següent >>>

AIXÍ ESTÀ EL PATI

>>> Ve de la pàgina anterior

a un grup d'homes joves que es mou per la plaça del Pilar i que, majoritàriament, es troba en una situació al límit de l'exclusió social per la seva condició d'aturats, a més de no tenir cap mena de teixit familiar.

L'11 d'abril d'enguany, després d'una setmana de seguiment policial, es va engegar un dispositiu que -segons testimonis presents- va comptar amb la participació de desenes d'agents de paisà disfressades de treballadores de la brigada de neteja i de manteniment i d'efectius uniformats dels tres cossos policials. Dris, un dels joves que acudeix regularment a aquesta plaça, ha declarat a la DIRECTA: "Dies abans, molts ja havíem notat la presència d'agents de paisà voltant per la plaça. Fins i tot, alguns amics comentaven que potser buscaven un peix gros. El que no vam pensar és que venien per nosaltres". Durant l'operatiu, desenes de persones magribines van ser retingudes a l'entrada d'una cafeteria regentada per un marroquí i es van bloquejar els accessos a la plaça, fins al punt de no deixar sortir la gent dels bars per evitar que el veïnat veiés què estava pas-

Les últimes setmanes, l'assetjament als migrants ha augmentat en intensitat i quantitat

sant. "Van agafar uns marroquins d'edat avançada que estaven a l'altra punta de la plaça i els van portar fins a la cafeteria (marroquina), tot i que no tenien res a veure amb les persones que hi havia allà, ni tan sols es coneixien entre ells", prossegueix Dris. A resultes d'aquest operatiu, quatre persones van ser detingudes, inicialment acusades de tràfic de drogues. L'endemà, totes van ser posades en llibertat per falta de proves, però amb ordres d'expulsió pel fet de no tenir els permisos de residència vigents.

AGRESSIÓ RACISTA

Poques setmanes més tard, la matinada del 2 de maig, les Unitats de Convivència i Seguretat Ciutadana de la Guàrdia Urbana van aturar sis joves d'origen magribí a l'avinguda dels Alps, prop del tanatori de Cornellà, sense cap motiu aparent. La retenció d'aquests joves va acabar, segons algunes de les persones retingudes i entrevistades per la DIRECTA, amb l'agressió per part de quatre agents a un dels nois retinguts, que va rebre cops de peu i empentes. Un altre també va rebre un cop quan els agents van descobrir que estava gravant l'actuació policial amb el telèfon mòbil. La persona agredida, que ha volgut preservar l'anonimat, tenia un trauc al cap i una lesió a l'espatlla, que li manté el braç immobilitzat, tal com acredita el comunicat de lesions. 4

Desenes de persones magribines van ser retingudes a l'entrada d'aquesta cafeteria l'11 d'abril / MIREIA SALGADO

'Els homes de Harrelson' de la Guàrdia Urbana de Cornellà

Des del mes de setembre de 2011, la Guàrdia Urbana de Cornellà de Llobregat compta amb les Unitats de Convivència i Seguretat Ciutadana. Segons l'Ajuntament d'aquesta ciutat de l'extraradi barceloní controlat pel PSC des de fa dècades: "Les dues unitats fan una doble tasca: per una banda, fan pedagogia, informen i difonen les principals normes de l'ordenança de civisme local; per l'altra, apliquen un patró de tolerància zero a l'incívic amb la imposició de les multes corresponents. La posada en marxa d'aquestes unitats han reduït un 45% les denúncies i les sancions per molèsties veïnals a conseqüència de sorolls i festes nocturnes".

A Cornellà Sense Fronteres (CSF), una entitat local que treballa per evitar l'exclusió social de les migrants i per establir ponts de convivència entre les comunitats novingudes i l'autòctona, no es mosseguen la llengua a l'hora de parlar d'aquesta unitat d'elit de la policia local. "Són com els homes de Harrelson", diu Federico Ferran, portaveu de CSF. "Generalment, es fiquen amb tothom que faci un ús del carrer i sí, a sobre, semblen joves o migrants, pitjor". Segons l'equip de govern local, aquestes unitats especials de la Guàrdia Urbana tenen la missió, entre altres tasques, de vetllar contra la sobreocupació de pisos i pel compliment de les normatives de sanitat als comerços locals. Aquestes unitats actuen al barri de Sant Ildefons, l'àrea de Cornellà que té un índex de població migrada més alt de tota la ciutat. L'agressivitat i la manca de proporcionalitat de les seves accions s'han convertit en una senya d'identitat de la unitat. Els seus efectius fins i tot porten uniformes semblants als de les ARRO i la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, a més de proteccions corporals més pròpies d'agents antidisturbis que no pas d'agents d'un cos de policia local que ha de vetllar per la convivència veïnal.

Dues agents de la Unitat de Convivència equipades amb les seves proteccions corporals

"Les batudes imposen l'estigma de delinqüent a qui les pateix"

A Cornellà de Llobregat, la situació de la gent migrant és preocupant. "Molts ja han marxat per treballar en negre a França o als seus països d'origen, davant la manca d'expectatives que hi ha aquí", explica Federico Ferran, de Cornellà Sense Fronteres. "Ara mateix, hem de fer front al fet que la Generalitat de Catalunya ha decidit no renovar el permís de residència a prop de 40.000 persones migrants, la majoria d'origen marroquí", afegeix. La crisi de la construcció, els diferents enduriments de la llei i les campanyes de criminalització per part de les diferents administracions estan sumint les comunitats migrades en una situació d'alt risc d'exclusió social. Els controls policials indiscriminats com els que es viuen a Cornellà només agreugen la situació. Per a Maria José Ruiz, activista local molt propera a la comunitat marroquina de Sant Ildefons, "part de la solució passa per acabar d'establir vincles entre totes les comunitats que conviuen al barri. Les batudes i els controls de documentació fan molt de mal perquè imposen l'estigma de delinqüent i traficant a qui les pateix. Estem fent feina perquè les persones que estan patint aquest assetjament no callin, s'organitzin i, després, comencin a fer activitats per trencar aquest aïllament que juga en contra d'elles. Potser això no aturarà les agressions i els escorcolls, però, com a mínim, se sabrà i s'acabarà la impunitat".

A partir del **21 de maig** comencem una campanya de micromecenatge. Col·labora-hi!

La Directa es transforma!

- ▶ per avançar en la cooperativització
- ▶ creant un nou portal més potent i interactiu
- ▶ consolidant el projecte de comunicació lliure!

verkami.directa.cat

DRETS // UN MODEL BASAT EN LA PRODUCTIVITAT, LA REDUCCIÓ DELS CURSOS I L'AUGMENT DE L'ATUR S'AFEGEIX A L'ESTIGMA I EL JUDICI SOCIAL

Reinserció en temps de crisi: doble càstig a les **persones preses**

Meritxell Parera
@TxellParera

“A mi, el que em preocupa és la feina. Abans, jo havia treballat com a cambrera, com a personal de neteja en hospitals, cuidant criatures... Però, ara, ja tinc 52 anys i, amb la taxa d'atur que hi ha, on puc anar a buscar feina?”. Quan Conchi diu *abans*, es refereix a abans d'entrar al Centre Penitenciari de Brians. Fa uns dies, després d'haver complert la meitat de la condemna i d'estar a la presó de Wad-Ras (el centre penitenciari de dones de Barcelona) en tercer grau, li han concedit la llibertat condicional.

A Brians, hi convivia amb dones, moltes d'elles condemnades per delictes contra la salut pública, sobretot per tràfic de drogues. Conchi, però, va ser condemnada a sis anys de presó, acusada de cometre un delictes contra la seguretat col·lectiva. Un internament que, al seu parer, és un mètode punitiu que “no funciona per a ningú” perquè, considera, no aprofundeix en el motiu del delictes. “S'ha de buscar un altre tipus de càstig; no crec que la presó sigui la solució. De fet, la majoria de persones que surten de la presó tornen a entrar-hi”, puntualitza. Ahlora, Conchi creu que cal estalviar

Segons el Departament de Justícia, l'any 2011, hi havia 10.500 persones preses als centres penitenciaris catalans

judicis gratuïts a les internes: “Qui diu que, allà, hi estem mantingudes, ho hauria de provar, per veure el maltractament físic i psicològic que patim per part d'alguns funcionaris, pel menjar que ens donen i que algun cop han hagut de retirar de la taula perquè feia pudor, perquè hi ha dies que, en ple hivern, t'has de dutxar amb aigua freda o perquè els fumadors no podem comprar un paquet de tabac i no ens en donen, però tampoc fem cap tractament per combatre l'addicció. Però, per sobre de tot, pel que significa perdre la llibertat. No s'ha de par-

lar tan lleugerament del que no es coneix”, reclama.

Tot i que el model de càstig no funciona, les últimes xifres del Departament de Justícia indicaven que hi havia més de 10.500 persones internes en centres penitenciaris el 2011. Tothom qui hi entra passa per un procés de reinserció posterior, que es pot fer tant a l'interior de la presó com a l'exterior. A dins, les internes poden fer cursos de formació -geriatria, informàtica, etc.- i també un curs relacionat amb el delictes pel qual s'ha estat condemnada. En el cas de Conchi, va ser un curs sobre la violència. “No és obligat fer-lo, però t'interessa per beneficiar-te'n, perquè et millori la situació penal”, explica.

Des del punt de vista de Conchi, l'àmplia demanda d'assistència als cursos es deu al fet que aquestes tasques ajuden les preses a evadir-se. Així doncs, moltes internes sol·liciten participar-hi no tant

per obrir-se les portes al món laboral com per trencar amb la rutina. A Brians, Conchi explica que les preses es lleven a les set, es dutxen, s'arreglen i baixen a esmorzar a les vuit, tot i que no entren al menjador fins a les nou. Després d'esmorzar, qui fa cursos es dirigeix a la classe corresponent i qui no en fa cap es queda al pati fins a la una, que és l'hora de dinar. “La majoria d'internes no fa cursos perquè només hi poden assistir 20 o 25 alumnes per curs, ja que només hi ha un docent i, com que se suposa que a la presó hi ha persones violentes, les places són molt limitades”, puntualitza. Conchi explica que, després de dinar, les internes descansen a l'habitació fins a les quatre, moment en què tornen al pati fins a les vuit del vespre, l'hora de sopar. Després, tornen a l'habitació a dormir.

A banda dels cursos de formació, a la presó, també es pot treballar en cursos oferts pel Centre d'Iniciatives per a la

Internes de la presó de dones de Wad-Ras / ALBERT GARCIA

Reinserció, CIRE, una empresa pública de la Generalitat. Les places dels cursos també són limitades i les rebaixes salarials estan a l'ordre del dia. “Ens dedicàvem a posar el plàstic que hi ha sota les caixes de maduixes”, recorda Conchi. “El sou s'ha anat reduint amb els anys. Ara, guanyar 300 euros és molt difícil; la majoria en guanya menys, entre cent-i-poc o dos-cents euros. Amb aquests diners, es compren productes d'higiene o aparells electrònics al CIRE”, relata.

Fora de les instal·lacions de la presó, la formació es du a terme en centres especialitzats. Un d'ells és la Fundació ARED, situada al barri del Parc i la Llacuna del Poblenou, al districte de Sant Martí. Aquest és el districte amb les xifres d'atur més altes de la ciutat, amb un atur registrat de més de 18.000 persones el març passat. Després de l'Eixample, és el districte més poblat de Barcelona; les últimes dades de l'any 2011 indicaven que

hi havia 231.158 habitants a Sant Martí, 119.500 de les quals eren dones.

A la fundació, s'hi fan tres tipus de cursos: confecció, cuina i geriatria. La cap del departament d'inserció del centre, Carme Ginesta, explica que la formació es dirigeix a persones amb mancances formatives que els limiten el món laboral i, per tant, les empenyen a formar-se, a banda que les puguin beneficiar penalment. Tot i això, Ginesta també reconeix que la reinserció no és garantia de res i que no sempre funciona. "A la presó, hi ha qui no té possibilitats de sortir-ne. Les persones que són d'aquí viuen dins un cercle viciós perquè, quan tenen permisos, tornen al seu barri, a la seva ciutat, amb la mateix gent. Trencar amb tot no és fàcil". A banda de la dificultat de sortir del cercle, també diu que hi ha persones a qui, a l'hora de sortir de la presó, "el món se'ls fa molt gran" perquè han estat molts anys tancades, o que tenen problemes de salut perquè l'internament els passa factura i el cos se'n ressent, fet que entorpeix el procés de reinserció. Tampoc no és fàcil complir amb la rutina que exigeixen els cursos quan es tasta el sabor de la llibertat, anhelada durant tant de temps.

La situació actual de precarietat econòmica de centres com ARED fa que disminueixi el nombre d'insercions

La situació de crisi actual també afecta el procés i el seu possible èxit. D'una banda, tal com indica Conchi, que hi hagi més de 650.000 persones aturades a Catalunya no fa sinó complicar la situació: "A la pràctica, la reinserció no funciona gaire, sobretot avui dia. A mi, em va bé perquè he trobat la fundació i no he estat una aturada més, però conec moltes dones que, a causa de la crisi actual, no treballen, encara que hagin fet cursos dins i fora de la presó". Tanmateix, Gorka, amic d'una persona presa a un centre penitenciari català, opina que, en plena època de creixement econòmic, la reinserció tampoc funcionava perquè les tasques que es duen a terme als centres penitenciaris estan més centrades en la productivitat que en la formació. "Si hi hagués formació, estariem parlant d'una escola o d'una universitat, no d'una presó", apunta. En aquest sentit, una investigació encarregada el 2009 pel Departament de Justícia al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, titulada *La inserció laboral dels exintorns dels centres penitenciaris de Catalunya*, indicava que -tal com deia el criminòleg i professor de la Universitat Albany Shawn Bushway el 2003- "aquest tipus de treball es justifica per altres raons més enllà de la rehabilitació". Bushway, tot i això, considerava que el treball productiu podia contribuir a la reinserció. Però l'atur i els tipus de tasques de les presons no són

l'únic entrebanc en el procés de reinserció. Carme Ginesta explica que, des del Servei d'Ocupació de Catalunya, s'estan posant requisits d'entrada a diversos dels seus cursos i, per tant, "si no es té un nivell d'ESO, molts cursos no es poden fer. Aquestes persones, moltes vegades, no poden accedir a aquests cursos perquè no tenen l'ESO; per tant, continuen quedant enrere perquè es prioritza formar el col·lectiu acabat de sortir del mercat, perquè pugui tornar a entrar-hi fàcilment".

Les subvencions públiques també han disminuït aquests darrers anys, una minva que ha afectat severament el tercer sector. En el cas concret de la fundació, la disminució d'ingressos els ha fet posar dates de finalització dels cursos, mentre que, anys enrere, les alumnes podien rebre formació continuada, d'a-

cord amb les seves necessitats. En aquest sentit, preguntat per la situació econòmica del tercer sector, Pau Vidal, fundador i coordinador de l'Observatori del Tercer Sector, afirma que hi ha un greu problema financer causat, en part, per la manca d'una resposta madura per part de l'administració. Tanmateix, Vidal també creu que la situació actual s'agreuja perquè "les entitats estan acostumades a treballar amb l'administració. És un procés que s'ha estat donant durant les últimes dècades, quan les entitats van aprendre a relacionar-se amb ella perquè era la font més fàcil d'obtenció de diners i perquè la complexitat social era més complexa". Vidal creu que, ara, "cal reconvertir-se i treballar d'una altra manera".

Mentre no arriba el procés de reconversió que apunta Vidal, la situació ac-

La situació de crisi actual afecta el procés de reinserció i el seu possible èxit / ARIANNA GIMÉNEZ-GROUPPRESS

tual de precarietat econòmica de centres com ARED fa que disminueixi el nombre d'insercions, ja que les alumnes, quan acaben els cursos, no estan tan ben formades com ho estaven anys enrere. Alhora, un cop es disposen a buscar feina, hi ha empreses que es neguen a rebre treballadores que provinquin de la presó. "Ens hem trobat amb casos en què, quan acabes d'explicar l'origen de l'entitat, et diuen: 'És molt bonic, el que feu, però a mi no m'envieu gent de presó'", assegura Ginesta. En el millor dels casos, si s'aconsegueix un conveni de pràctiques o un contracte laboral, les dones topen amb el dilema d'explicar el seu passat i la seva posició: "Hi ha persones que estan pendents de judicis o que tenen visites a fills tutelats per la Direcció General d'Atenció a la Infància. Com expliques a una empresa que els teus fills no viuen amb tu?", es pregunta la Carme.

"És molt bonic, el que feu, però a mi no m'envieu gent de presó"

Definitivament, la situació d'aquestes dones no és fàcil. A tot plegat, s'hi ha d'afegir el sobrecàstig que reben a través d'un judici social que no les ajuda en el procés de reinserció. "A mi, el que em preocupa és la feina", insisteix Conchi. "No m'ha preocupat mai el que digui o pensi la gent sobre mi i ara tampoc. En tot cas, em sap greu per la meua mare i per la meua família i, per això, intento no donar massa explicacions, perquè no sé com reaccionarà la gent... Al cap i a la fi, tots som humans i tots ens podem equivocar. El judici social? Sí, existeix, però crec que, ara, la gent dóna una segona oportunitat, et permet refer la vida. És el que jo crec i vull pensar que tinc raó", conclou. ◀

El sou que cobren les internes que treballen pel CIRE s'ha anat reduint amb els anys / EDUARDO DÍAZ

CARA A CARA

Per què es vol prohibir el burca?

La prohibició del burca arrossega una gran polèmica: l'opinió pública sembla dividida entre les llibertats personals i la dignitat de les dones. Hem de defensar la llibertat individual de les dones que decideixen cobrir-se de dalt a baix per passar a ser invisibles a ulls de la societat? No serà que el que es pretén prohibir és el que té el vel d'islàmic i no perquè vulneri els drets de cap dona a Occident, que, d'altra banda, semblen constantment amenaçats?

Igualtat sense vel

Beatriz Gimeno
Feminista
@BeatrizGimeno

El debat sobre la prohibició o no del burca en els espais públics recorre molts pobles i ciutats i es barreja amb altres debats sensibles, com el de la immigració.

El que em resulta més trist del debat és adonar-me de fins a quin punt les dones no hem aconseguit que el dret fonamental a la igualtat sigui considerat un dret de primer ordre i, per tant, irrenunciable. Resulta sorprenent comparar com, des de les més diverses posicions polítiques, s'invoquen tot tipus de drets i com s'invoquen valors com la tolerància, el respecte a les diferents religions i cultures... sense que ningú esmenti el dret que aquí es troba en joc, el que afirma que homes i dones som iguals.

No es pot ser ciutadana dins d'una gàbia

El burca conculca aquest dret. No només perquè el seu objectiu és, precisament, assenyalar la desigualtat de les dones pel que fa als homes, sinó perquè de manera efectiva impossibilita aquesta igualtat. Una dona pot triar vestir de manera que la desigualtat es faci palesa: amb enormes talons, o de monja; o pot renunciar simbòlicament a la seva igualtat acceptant ser part d'una religió o d'una cultura que la devalua. Però, una monja, una musulmana amb un mocador, una dona dalt d'uns enormes talons, seran, o haurien de ser, tractades com iguals en la seva vida quotidiana. Poden treballar, anar en transport públic, conduir un cotxe, entrar a qualsevol espai públic, parlar amb qualsevol i, en qualsevol d'aquests casos, amb caràcter general, seran ciutadanes iguals, encara que elles desitgin marcar la seva diferència.

Si una dona es posa -o li posen- un burca i no l'hi llevem, estem admetent

que algunes dones acceptin que no són ciutadanes, perquè no es pot ser ciutadana dins d'una gàbia. La seva vida quotidiana està impossibilitada i la possibilitat de tractar-la d'igual a igual és nul·la. Una dona amb un burca és una cosa. Els drets constitucionals no són per a qui els accepta o no, no es pot renunciar a ells. Un no pot acceptar ser un esclau i treballar gratis, o acceptar ser comprada o venuda. Per molt que ho desitgi (suposant que ho desitgi), una dona no pot acceptar ser una ciutadana de segona i anar pel carrer tancada en una gàbia. Perquè sinó, el missatge que s'està enviant és que el dret a la igualtat de les dones és un dret de segona classe, que no és tan

important com altres drets que aquí s'invoquen. Això és el terrible d'aquest debat, veure amb quina facilitat la classe política assumeix que la manca d'igualtat entre sexes és un preu que es pot pagar amb la condició de preservar altres drets, de menor rang respecte a la igualtat. ◀

/ ANDREA LUCIO

Correcció política i incorrecció ètica

Brigite Vassallo
Periodista
@La_Directa

Jo defenso la llibertat de les dones (i dels homes) de vestir com vulguin. Fins i tot em són igual els motius: que el punki dugui cresta per fanatisme o que la musulmana es posi mocador per moda m'és indiferent: l'important és que tenen el mateix dret l'una que l'altre de disposar del seu cos i de la seva imatge. El parany està en que hi ha gent, fins i tot intel·ligent, que no pot admetre que una dona triï dur hijab lliurement.

"Està obligada pel seu marit/pare/cosí", s'afirma per a defensar la prohibició del vel.

ens fa una barreja de por i repugnància. Dir-li pel seu nom i que no ens maregin amb el llenguatge seria un primer pas: el que estem prohibint és el mocador musulmà. No els crucifixos ni les gorres. El vel musulmà. I entendre perquè ens espanta tant i perquè tenim necessitat de prohibir-lo podria ser un debat que ens ajudés a entendre totes les càrregues de prejudicis que arrosseguem i que ens ennuvoquen l'enteniment.

Ho hem dit infinitat de vegades: és una qüestió d'identitat. La identitat de qui decideix dur-lo i que ens espanta en tant que identitat en retrocés. Ens sembla com si acceptéssim que una dona sigui submissa, com si reivindicéssim el patriarcat si acceptem que dugui el mocador. Però no ens adonem que una dona que s'enfronta a la societat dominant reivindicant el seu dret a ser diferent ja és una dona empoderada. No entenem que la llibertat de ser el que vulguis és la *llibertat* en majúscules?

Hi ha gent que no pot admetre que una dona triï dur hijab lliurement

Però el mocador musulmà també és una qüestió d'una identitat col·lectiva de la qual les dones velades, per molt que ens disgusti, també participen. Som, com a país, com a poble, el que estem sent. Encara que el que estiguem sent contradigui uns mites fundacionals i unes projeccions plenes d'errors històrics i de mentides. Som un país, o uns països, diversos, múltiples, complexos. I aquest debat posa en joc el que volem arribar a ser: un lloc amb ciutadanes de primera, segona i tercera, o un lloc que es construeix en la simetria, en la inclusió, en la igualtat de drets. ◀

No cal donar-li massa voltes: si el marit/pare/cosí l'obliga i, per tant, exerceix violència, cal carregar contra ell, no contra la víctima.

El mocador islàmic no és una gorra de beisbol. És un mocador islàmic. I l'Islam

PERSPECTIVA

Prova del cotó a l'actuació policial

Jordi Oriola Folch
Realitzador audiovisual
@JordiOriola_

Amb certa perspectiva, podem analitzar el dispositiu policial de l'1 de maig a Barcelona. No deu ser fàcil ser conseller d'Interior, però ningú els obliga a ser-ho i, com que els cossos de seguretat estan facultats, fins i tot, per agredir-nos violentament si així poden evitar mals majors, això és tan delicat que hauríem d'estar satisfets democràticament quan s'escurta la seva activitat perquè no es pugui cometre ni un sol error. El 30 d'abril, en una manifestació anticapitalista d'unes 150 persones per Gràcia, va aparèixer un dispositiu de 200 antiavalots que van sortir dels seus vehicles i van desfilars pels carrers del barri darrera la manifestació. Em va recordar l'Amèrica Central on pots trobar-te l'exèrcit patrullant pels carrers amb metralladores. Això, aquí, no es permet perquè seria intimidatori. L'exèrcit resta tancat a les casernes fins que faci falta la seva intervenció. I així havia estat amb els antiavalots que es mantenen dins de les furgonetes el màxim possible per no escalfar l'ambient. ¿Recordeu com ens vam sentir, després de la Diada, amb els vols de caçabombarders de l'exèrcit espanyol per terres catalanes? Doncs igual en aquesta ocasió, els antiavalots actuaven mostrant-se i contaminant l'atmosfera de violència, una actitud molt imprudent en aquests temps que s'està patint molt i necessitem protestar i exigir responsabilitats, mentre veiem que els casos de corrupció afloren arreu. I la tarda de l'1 de maig, en la manifestació alternativa als sindicats, altra vegada un fort dispositiu d'antiavalots ens amenaçava com si fóssim potencials criminals,

Els antiavalots actuaven mostrant-se i contaminant l'atmosfera de violència

violentant el dret de manifestació, només perquè qüestionem que la crisi ha estat provocada per il·legítims rescats, amb diner públic, de bancs privats als que els han sortit malament els seus negocis. I cada carrer per on passàvem era taponat lateralment per desenes de furgonetes de les que sortien els antiavalots ostentament. Això crispava l'ambient, però els manifestants no queien en la provocació fins que, en el creuament de Còrsega amb Enric Granados, la policia, de sobte,

va dividir la manifestació separant el cap de la cua, i la gent es va posar molt nerviosa. Llavors sí que una part dels manifestants va reaccionar i va haver-hi corrides, llançament de pedres i es van trencar aparadors. Però quin dret tenen a tallar una manifestació? Atempten contra el dret de manifestació! Després han al·legat que era perquè, de seguir, haguéssim tallat la Diagonal i això no és possible perquè jugava el Barça. ¿No es pot tallar la Diagonal, ni un moment, per protestar per una crisi que ens mata, perquè hi ha un partit de futbol? És que frivolit-

zen el patiment social i actuen com si fossin els amos del carrer! A més d'inapropiat, tots aquests jocs de soldadets costen diners i és un malbaratament intolerable en el moment actual: Calculen que, només el dispositiu del 30 d'abril, va costar uns 95.000 euros! I l'1 de maig ens sobrejolava, en tot moment, l'helicòpter dels Mossos que costa 2.721 euros per hora... L'únic positiu és que no es van atrevir a utilitzar les bales de goma. Almenys en aquest aspecte els hem començat a posar al seu lloc i aviat les hauran de prohibir. ◀

/ MIGUEL PANG LY

CANVI DE RUMB

'Escrache' feminista

Betlem Cañizar Bel
Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït
@dretpropicos

Cinc anys amb la Campanya. El 2007, per la criminalització de les dones i els professionals que practiquen avortaments. Després, perquè la llei del 2012 recollís el dret a decidir de forma més àmplia. Ara, per l'amenaça de la contrareforma de Gallardón. Algunes de nosaltres, però, portem més de 30 anys treballant pel dret de les dones a decidir sobre el propi cos.

Manifestacions, autoinculpacions, negociacions, felicitacions de cap d'any, samarretes, piulades, xerrades. Als anys 70, fins i tot es va practicar un avortament en públic, com a mesura de pressió. I ara, *escraches*. O encalços: el 16 de maig a les portes de les seus del PP, per a mostrar que la llibertat sobre el propi cos, el plaer i les relacions igualitàries són la única fórmula per a prevenir avortaments. Per a fer visible la insubmissió feminista davant l'obscurantisme.

Però fer dels *escraches* una estratègia de la Campanya ens confronta, immediatament, amb l'assetjament diari de dones i professionals per part de col·lectius ultres davant les clíniques que practiquen avortaments. Per a assolir, què? Por, desgast?

Primer de tot, una constatació bàsica: els *escraches* plantejats per la Campanya (com també els de la PAH) busquen la interlocució política. Ens posicionem com a subjectes d'alternatives, de mediació feminista. Com a ciutadania activa i autònoma.

Posen damunt la taula el debat sobre què és allò que configura una democràcia, quins són els espais en què la diversitat de maneres de viure i relacionar-nos, la diversitat de persones que formem la comunitat política (o sigui, totes nosaltres), ens podem trobar per a intercanviar postures, acostar propostes, marcar límits, negociar *des de l'autonomia i el reconeixement*. Els espais del govern de la política representativa ens expropien d'aquesta capacitat, de la capacitat de generar política en allò comú, i en primera persona. Per exemple quan una ILP és ignorada, o quan Gallardón ni tan sols ens reconeix com a interlocutores. Quan, al cap i a la fi, no se'ns tracta com a subjectes polítics.

Plantejar *escraches* davant les seus del PP ens permet forçar la mirada, des de la mateixa alçada, des del tu a tu i la proximitat, d'aquelles persones que, membres del partit que governa, estan legitimant (o no) les accions del seu govern. Perquè, de fet, si no les volen legitimar, només els cal posicionar-se i reconèixer-nos. Girar-se i parlar amb una veu pròpia i independent de la jerarquia de partit. Ni tan sols cal que estiguin d'acord amb nosaltres. Però sí que ens reconeguin l'autoritat de decidir, a les dones, sobre el propi cos i maternitat. ◀

IMPRESSIONS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Comerç Just i Banca Ètica?

Marta Pulgar
Barcelona

Crisi. Corrupció. Atur. Pobresa. Desnonaments. Rescat bancari... Portem cinc anys llegint notícies sobre el fracàs de les mesures aplicades per remuntar aquesta interminable crisi. El panorama sembla desolador, però existeixen multitud d'alternatives, propostes positives que demostren que les persones tenim la capacitat de crear iniciatives que posen l'ésser humà, l'entorn ambiental, el respecte i la democràcia en el centre de l'activitat econòmica. Des de la Festa CJBE es promouen alternatives com el comerç just i la banca ètica des de fa molts anys, fins ara "ben vistes" per empreses, mitjans i institucions, potser perquè quedaven reduïdes a l'anècdota.

Però és a la XIV edició de la Festa, i en un context en el que es necessita més que mai treballar plegats per construir alternatives, quan ens trobem amb dificultats com la denegació per part de TV3 d'emetre l'espot de la Festa, en considerar-lo "publicitat amb finalitat política", basant-se en els criteris del CAC.

Potser TV3 no emetrà l'espot. Però no hi ha marxa enrere. La ciutadania fa temps ens qüestionem un sistema comercial i un model de banca dominant injustos i seguim amb ganes de celebrar cada iniciativa que ens apropa a una altra manera de fer economia. ◀

L'odissea

Núria Carreras
Banyoles

Un noi completament despulat està enfilat a dalt d'un arbre. Està dret i amb una expressió de por i fúria a la cara. A baix de l'arbre hi ha dos policies i al costat mateix dues noies, que semblen estudiants, passen pel costat sense ni tan sols mirar el que està passant, com si fos habitual. Això no és l'escena de cap pel·lícula de ciència-ficció que ens traslladi a l'any 2075 en un món deshumanitzat on es vagi a la càrrega de determinats humans. Això passa avui i surt en un diari el març de 2013. L'home és de raça negra, i el text que acompanya la foto diu que va despulat perquè així es més difícil que la policia el pugui agafar per la roba. Acaba de travessar la tanca de Melilla a la recerca d'una vida millor i el que troba, després de la seva odissea, és veure's acorralat com un animal i exhibit a les pàgines d'un diari. Aquest és el nostre món. ◀

COM S'HA FET...

Aquesta setmana hem acabat de decidir els canvis que farem en la renovació de la web. Tot i que encara falten mesos per poder ensenyar-vos els resultats, ja fa temps que treballem per definir-la i, ara, hem d'aconseguir els diners per reprogramar-ho tot plegat. Esperem poder aconseguir-ho i anunciar aviat quan sortirà la nova web. Estem en ple procés de transformació, tenim clar d'on venim i on volem arribar. També tenim clar que, soles, no podem, que

necessitem la vostra implicació per què aquest megàfon dels moviments socials que és la DIRECTA arribi a moltes més orelles. Esteu atentes, el proper dimarts 21 de maig comença el gran salt. De moment, continuem treballant i esquivant els obstacles que ens anem trobant al camí. Acabam assemblees a les dotze de la nit, substituint el material informàtic que va morint o expriment-nos els cervells amb articles d'última hora. Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'Illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hiba Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Salut Vila **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Téllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: horta@directa.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PONENT: terresponent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 14

PENSEM

Siguem realistes

Irene Jaume Gambin
[@irenejaumeg](https://twitter.com/irenejaumeg)

Ja ens ha quedat clar d'un temps ençà que podem afegir al nostre currículum totes les llengües que sabem parlar i escriure: valencià, català, LAPAO, ... Això seria profitós i, fins i tot divertit, si no fos perquè és lamentable i patètic.

Els polítics que han pres la decisió de destrossar la llengua a casa nostra, ens agradi o no, són qui legislen i decreten mesures desastroses pel català. I sí, fan gràcia perquè la seva incultura i ignorància són tan grans que semblen una paròdia, però a vegades ens oblidam massa a la lleugera que aquestes mesures són aplicades actualment i tenen un efecte directe en el present i el tendran en el futur: les criatures de les nostres escoles.

Podem fer humor, sí, però no deixem de banda la crítica i l'anàlisi de les conseqüències sociolingüístiques que vendran. Potser al Principat la situació del català fa creure que ens podem permetre una certa màniga ampla amb el tema lingüístic, però Rigau i les seves retallades a les aules d'acollida no tenen res a veure amb la immersió que diu defensar.

Estan capolant els ciments de la nostra llengua a trossos

No és qüestió de pessimisme, sinó de realisme: estan capolant els ciments de la nostra llengua a trossos. Com el país. I no cal ser independentista (ni catalanista, fins i tot) per defensar un dret tan bàsic com és la llibertat lingüística i el dret de la població a exercir-lo. ◀

EL RACÓ IL·LUSTRAT

FEL

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 14

MIRALLS Alejandro Vélez
“L’estratègia de seguretat s’ha de basar en els drets humans” pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
La Comissió de Defensa del Col·legi d’Advocats de Barcelona fa 40 anys pàg. 6 i 7

L’ascens del bufó

El partit United Kingdom Independence Party (UKIP), del polític populista Nigel Farage, ha estat el gran ‘vencedor’ de les eleccions locals del maig al Regne Unit. Ha estat el tercer partit més votat, amb 139 representants i el 23% dels vots, per darrere del partit laborista (29%) i del conservador (25%) i per davant del liberaldemòcrata (14%). Mentre els tradicionals partits feixistes i racistes s’han esfumats, la ciutadania britànica ha donat suport a un partit antiimmigració i antieuropeista que promet continuar causant estralls a les eleccions europees de l’any vinent.

Oriol Barba
afons@setmanaridirecta.info

Nigel Farage acostuma a esbombar als quatre vents les seves grans aficions, quan torna de les batalles polítiques que lliura setmana rere setmana a Estrasburg i Brussel·les, on exerceix d’eurodiputat des de 1999: sortir de pesca amb els seus amics i freqüentar pubs tradicionals anglesos. No és casualitat que Farage vulgui que la gent conegui a què dedica el seu temps lliure. No en va, les seves aficions encaixen perfectament amb la imatge prototípica de l’anglès mitjà. Tampoc sorprèn que Farage renegui de ser un “polític tradicional”, per molt que la seva militància política es remunti dècades enrere –primer a les files del Partit Conservador (els *Tories*), que va abandonar quan John Major va signar el tractat de Maastricht el 1992– i després com a líder del United Kingdom Independence Party (UKIP), el gran guanyador de les eleccions locals celebrades al Regne Unit el 2 de maig. Aquests comicis tenen una rellevància moderada en termes d’implantació de polítiques, però són considerats un bon termòmetre de l’estat de la política britànica.

Poc importa que la imatge de l’anglès prototípic s’allunyi molt de la de Farage en altres aspectes. Pocs anglesos són fills de *broker* o han anat a escoles privades d’elit, ni han treballat durant vint anys al servei de les grans corporacions financeres de la City de Londres fins a esdevenir milionaris. Tot i compartir molts trets amb el que ell anomena *establishment*, Farage ha aconseguit presentar-se com “un més del poble”, seguint l’estratègia de nombrosos moviments populistes d’arreu d’Europa, on el més important és actuar com si el joc polític no anés amb ells, tot i que el seu missatge i la seva estratègia sigui política en estat pur. En altres paraules, en èpoques de descreditat polític, actuar com un *outsider* és una tàctica política guanyadora. Farage n’és perfectament conscient i sap que

la millor manera de triomfar –per un polític– és, precisament, fer com si ell no formés part de tot plegat.

Una ‘victòria’ inesperada

Les enquestes més optimistes pels interessos de l’UKIP assenyalaven que el partit de Farage no arribaria a obtenir el 15% dels vots. Tot i així, des de les files del partit, es considerava aquest resultat com a òptim. L’escrutini final va deixar curtes –i de molt– les previsions demoscòpiques i l’UKIP va resultar el tercer partit més votat: va obtenir 139 representants i el 23% dels vots, per darrere del partit laborista (29%) i el conservador (25%) i per davant del liberaldemòcrata (14%).

Tot i compartir molts trets amb el que ell anomena ‘establishment’, Farage ha aconseguit presentar-se com ‘un més del poble’

Aquests resultats han sacsejat la política britànica –tot i que encara queden dos anys per les properes eleccions generals, previstes pel mes de maig de 2015– i s’emmarquen en un clima de contestació contra el primer ministre David Cameron, no només des de les files de l’oposició, sinó també des d’un sector important del seu partit, que l’acusa de no dur a terme polítiques “veritablement conservadores”, especialment en matèria d’immigració i de relacions amb la Unió Europea. No deixa de ser paradoxal que aquestes crítiques arribin pocs mesos després que Cameron es comprometés a celebrar un referèndum sobre la permanència a la Unió Europea l’any 2017 si sortia reelegit i quan les condicions per accedir als serveis socials imposades a les persones migrants s’han endurit notablement.

Sigui com sigui, sembla que el sentiment que Cameron ha traït el seu electorat s'ha estès entre bona part de les votants *tories*, particularment entre la gent de classe mitjana del sud del país, que veu que la situació econòmica no millora, mentre els fons públics s'escolen en polítiques d'integració de la immigració i en contribuir als fons comunitaris que es dediquen a finançar institucions burocratitzades i rescats infectius als països del sud d'Europa.

Contra la política tradicional

Avaluar l'ascens de l'UKIP en termes de la incapacitat del govern britànic per complir les seves promeses en matèria econòmica i de recuperació és, però, una anàlisi parcial. Un dels principals reclams del partit de Farage és el missatge de crítica cap a la classe política tradicional. Es tracta d'un desgast de llarg recorregut; des del final de la Segona Guerra Mundial, els dos grans partits britànics han anat perdent suport popular progressivament i això s'ha traduït en un descens molt significatiu de la militància i del percentatge de vot obtingut a les eleccions.

Tradicionalment, aquest descontentament havia beneficiat el partit liberaldemòcrata, com a les darreres eleccions generals de 2010, en què la Cleggmania va fer pensar durant alguns dies que l'alternança tradicional entre laboristes i conservadores es podia estroncar. El resultat d'aquell episodi va ser la formació de la coalició de govern actual, amb Nick Clegg com a viceprimer ministre. Els resultats del dia 2 posen de manifest que aquesta aliança no satisfà l'electorat de cap dels dos partits. Els sectors conservadors, perquè creuen que Clegg arrossega el *premier* massa cap al centre i els liberaldemòcrates, perquè constaten –amb decepció– que les promeses de canvi de Clegg s'han quedat en no res.

Això ha provocat que l'UKIP s'hagi presentat a les eleccions fent el paper

d'antiestablishment típic dels sectors liberaldemòcrates. No deixa de ser contradictori que hagi estat així, tenint en compte que el missatge dels dos partits és oposat en aspectes fonamentals, com ara la pertinença a la Unió Europea, la immigració o altres temes vinculats als drets civils, com el matrimoni homosexual, al qual el partit de Farage s'oposa. En qualsevol cas, les enquestes demostren que l'UKIP no s'ha nodrit només de votants conser-

Activistes de l'UKIP fent campanya per les eleccions locals

-
Jennifer Jane Mills

El líder de l'UKIP no ha tingut problemes a l'hora d'afirmar que ell està a favor que el Regne Unit rebí migrants sempre que tinguin qualificacions altes

vadores desencantades, sinó també de votants laboristes i liberaldemòcrates. El centre esquerra britànic assisteix amb estupefacció al fet que una part del seu electorat de classe mitjana-baixa busqui solucions en un multimilionari fill de *broker* de la City en lloc de recórrer a les seves llistes.

De 'pallassos' a 'respectables'

Durant les setmanes prèvies a les eleccions, diferents veus *tories* havien alçat crítiques –fins i tot despectives– envers el missatge polític de l'UKIP. Kenneth Clarke, ministre sense cartera i figura rellevant del principal partit de la coalició de govern, va declarar que l'UKIP era un partit "en contra de moltes coses, però sense programa en positiu" i no va dubtar a titllar els seus membres de "pallassos". Poc s'imaginava que el percentatge de *pallassos* arribaria fins al 23% de votants a les eleccions.

Després d'aquests resultats electorals sorprenents, el primer ministre es va afanyar a afirmar que "respectava" les

votants de l'UKIP. En certa manera, moltes de les noves votants de l'UKIP provenien de les files conservadores. En concret, segons una enquesta publicada per yougov.co.uk, es tractaria del segment de votants conservadores de més edat, d'origen semirural, amb ingressos modestos i sense estudis universitaris.

El pànic s'ha estès com la pólvora entre les files republicanes. Tot i no comptar amb cap diputat a Westminster, l'efecte UKIP ja ha tingut conseqüències immediates per la política britànica. Aquesta darrera setmana, el ministre d'educació Michael Gove es va mostrar públicament partidari d'abandonar la Unió Europea, un gest que ha estat interpretat com una mostra de complicitat vers l'electorat *torie* que va decidir votar UKIP el 2 de maig. Pocs dies abans, durant el tradicional discurs de la reina davant el Parlament que prepara el primer ministre –un dels actes rituals de l'any polític a Westminster–, es va anunciar que el personal del Servei Nacional de Salut (NHS) i les propietàries que lloguen habitatges haurien de comunicar al govern les dades de les persones migrants amb qui tractaven per poder fer un seguiment de la seva condició de regularitat.

Moda passatgera o nova realitat?

El veritable abast de l'ascens de l'UKIP encara és una incògnita. El sistema electoral britànic a les eleccions generals, fonamentat en circumscripcions uninominals on la candidata amb més vots és elegida, sense que els vots a les altres opcions –per elevats que siguin– tinguin cap efecte, dificulta l'entrada de nous partits al Parlament. Moltes analistes són escèptiques a l'hora d'afirmar si la força mostrada per l'UKIP a les darreres eleccions locals pot tenir un impacte significatiu en el sistema de partits britànic.

No obstant això, l'any 2014, se celebren les eleccions europees i unes noves eleccions locals (per elegir els comtats) i poca gent dubta que l'UKIP hi tindrà un paper significatiu. Aquí rau una de les grans contradiccions de l'ascens de l'UKIP en general i de la figura del seu líder en concret. Es tracta de l'únic líder d'un partit polític europeu que no és diputat al seu parlament nacional ni alcalde, sinó que és eurodiputat al Parlament Europeu. I no només això, sinó que el seu missatge és radicalment contrari a les institucions on representa la seva concitadania i que, sigui dit de passada, li paguen un sou de 64.000 lliures esterlines anuals, dietes a banda.

És molt probable que les eleccions europees de 2014 tinguin Farage com a gran guanyador, en un moment en què l'euroescèpticisme guanya adeptes entre l'opinió pública britànica. Una victòria significativa de Farage a només deu mesos de les eleccions generals britàniques podria alterar la precampanya i les opcions de tots els partits de cara a l'elecció del primer ministre.

Tot i això, avui dia, sembla impossible que l'UKIP pugui disputar la victòria a cap dels dos partits majoritaris. Diverses veus *tories* han alertat, durant els darrers dies, que la divisió de la dreta podria servir la victòria en safata de plata al partit laborista, encapçalat per Ed Miliband el 2015, i defensen una aliança entre els sectors conservadors i l'UKIP per evitar-ho. Si això acabés cristal·litzant, el gran beneficiat de l'ascens de l'UKIP podria acabar sent Boris Johnson, l'eclectic alcalde de Londres, amb un comportament excèntric –i fins i tot bufonesc– com el de Farage, però amb una capacitat sorprenent d'empatitzar amb la població i guanyar eleccions. L'opció de Johnson com a successor de Cameron, consi-

Nigel Farage i Diane James candidata de l'UKIP a la ciutat d'Eastleigh

-
Jennifer Jane Mills

derada descabellada per totes les analistes durant els darrers anys per la seva personalitat controvertida i la seva fama de faldiller irreverent, podria prendre força. De fet, Farage ja ha mostrat la seva simpatia per Johnson i ha considerat l'aliança amb els *tories* com a possible si fos sota el lideratge de l'alcaldè londinenc.

Europeïtzació de la política britànica

L'ascens del missatge contrari a la Unió Europea de l'UKIP té com a resultat una doble paradoxa. D'una banda, que les tan criticades institucions europees poden ser l'escenari perfecte per fer arribar un missatge polític i provocar l'ascens d'un partit a escala nacional. Els taulells polítics estan cada vegada més superposats i la influència que exerceixen mútuament és creixent. La interacció entre l'escala nacional i l'europea és decisiva avui, no només en matèria econòmica, sinó també en matèria política i parlamentària. El personatge de Nigel Farage no existiria sense l'existència d'unes institucions europees i això posa de manifest que la política britànica està fortament condicionada per la Unió Europea, fins i tot en un moment de forta contestació del projecte comunitari com l'actual.

El nou populisme europeu té la seva principal pedra de toc en la lluita contra el poder establert i les institucions

La segona paradoxa rau en el fet que l'ascens de l'UKIP és una nova versió de l'auge del populisme arreu del continent: una nova mostra que el portador del missatge antieuropeu és producte d'un fenomen a escala continental. Aquest auge és producte del buidatge que han patit les democràcies europees després de tres dècades de neoliberalisme, durant el quals els interessos de les grans corporacions i dels poders financers han deixat sense contingut les institucions democràtiques i la representativitat política de les líders electes. Es tracta d'un populisme que ha adoptat diferents cares, però que té la seva principal pedra de toc en la lluita contra el poder establert i les institucions. Això es combina amb un creixent nacionalisme i rebuig a la immigració. El moviment 5 estrelles de Beppe Grillo a Itàlia o el Front Nacional de Marine Le Pen a França en són dos exemples més, tot i que existeixen matisos importants entre aquests tres partits.

L'auge del nacionalisme i de rebuig a les institucions europees també ha vingut d'opcions d'esquerres com Syriza a Grècia. Sigui com sigui, el projecte comunitari s'esquerda encara una mica més i es mostra incapaç de donar resposta a les necessitats de benestar de

la seva població. No queda clar, però, que un retorn a l'Europa de les nacions sigui l'alternativa i menys quan la competència entre països per atreure activitat econòmica tendeix a convertir-se en terreny abonat pel xantatge i la creació de sistemes que responen als interessos dels grans poders econòmics.

L'UKIP és la darrera versió d'aquest nou fenomen: el preocupant ascens de la política de les emocions, que barreja una contestació de les institucions amb el rebuig a l'altre i amenaça la convivència amb discursos antiimmigració arreu del continent.

Farage, per exemple, no ha tingut problemes a l'hora d'afirmar que ell està a favor que el Regne Unit rebí migrants sempre que tinguin qualificacions altes. Sovint, el discurs d'"escollir el poble" acaba sent manipulat per la dreta política, que introdueix els seus missatges més reaccionaris dins la retòrica de contestació del poder institucional. El cas de l'UKIP al Regne Unit no sembla una excepció. Caldrà esperar les eleccions europees de 2014 i, sobretot, les generals de l'any següent per poder avaluar quin és l'impacte final de Farage.

IL·LUSTRACIÓ:
Lourdes Lao

On és el British National Party?

Mar Carrera

A l'organització Hope not hate, se li ha girat feina i no prové del seu maldecap habitual, el partit racista British National Party (BNP). Des de 2004, l'entitat fa campanya a les comunitats on es forja el vot del BNP i d'altres formacions per combatre els arguments, els mites i les mentides racistes i, alhora, apoderar la població oferint-li una alternativa positiva a la política d'aquests grups. Una de les accions és l'impuls de revistes locals, on es dona veu al veïnat, especialment a les dones, el col·lectiu més allunyat de les tesis del BNP.

Els propers mesos, Hope not hate –que no està alineada amb cap postura política– ha anunciat que farà 50 reunions amb les persones que els donen suport al territori per saber si cal donar resposta (i de quina manera) a l'ascens de l'UKIP, quina direcció han de prendre i les prioritats de l'any vinent.

Ruth Smeeth, integrant de Hope not Hate, qualifica el resultat de les darreres eleccions d'agredolç. D'una banda, els principals partits feixistes i racistes tradicionals, com ara el BNP, no van aconseguir mantenir o guanyar seients; van obtenir menys de l'1% del vot nacional i només el 5,5% en àrees on van presentar candidatures. Es van esfumar.

De l'altra, però, les eleccions i la seva cobertura han estat dominades per l'èxit del partit populista UKIP, de perfil antieuropeu i antiimmigració. Smeeth recorda que l'ascens de l'UKIP ha tingut un impacte immediat en la política britànica, no tan sols forçant discussions sobre el paper del Regne Unit dins la Unió Europea, sinó que també empenyent els altres partits cap a posicions més dures en política migratòria. Tot i que encara és d'hora per treure'n conclusions, l'organització creu que "el pròxim set" de les eleccions nacionals britàniques tindrà lloc l'any vinent, durant els comicis europeus de 2014, una cita que proveirà, pensen, una "fantàstica oportunitat" per qualsevol moviment populista i específicament per a UKIP. I mentrestant, on és el BNP?

Alejandro Vélez

“L’estratègia de seguretat s’ha de b

L’investigador mexicà Alejandro Vélez (Universitat Autònoma Metropolitana-Xochimilco) va començar a col·laborar amb iniciatives relacionades amb els conflictes de Bòsnia i Palestina abans de dedicar-se de ple a un fenomen que afecta el seu país: les desaparicions forçoses o els assassinats relacionats amb el narcotràfic. Des de 2010, forma part del col·lectiu editor del portal ‘Nuestra aparente rendició’, una iniciativa per promoure la pau, difondre les propostes sobre la qüestió que sorgeixen des dels moviments socials i fer que es reconeguin les víctimes d’un conflicte que ja ha causat desenes de milers de baixes durant els últims sis anys.

César Rojo i Carles Masià
entrevista@directa.cat

Per què l’expresident Felipe Calderón va assumir l’estratègia del pla Mérida?

Algun dia ho haurà d’explicar. Al llibre *Narcoleaks*, Wilbert Torre explica que, abans d’accedir a la presidència, Calderón ja estava informat de la situació i que, després, es va trobar amb carpetes amb informació sobre el narcotràfic a diverses zones de la República i va començar a rebre trucades de governadors i alcaldes demanant auxili. Llavors va decidir que la solució seria militar i consensuada amb els EUA. Segons Torre, Calderón va actuar amb un cert afany de salvador, amb un discurs semblant al de Bush: si no estàs amb nosaltres, estàs contra nosaltres.

—
“Darrere el pla Mérida, hi ha les mateixes empreses que són a l’Iraq i a l’Afganistan: Halliburton, Vextel i Blackwater”
—

Tot això no va acabar beneficiant les empreses que hi ha darrere els equips militars i els cossos de seguretat?

Darrere d’aquesta iniciativa, hi ha les mateixes empreses que són a l’Iraq i a l’Afganistan: Halliburton, Vextel i Blackwater. L’intervencionisme dels EUA a Mèxic sempre ha existit, però, amb el pla Mérida, encara va augmentar més. Ara, hi ha centenars d’agents de seguretat del govern dels EUA que operen a Mèxic en virtut d’un pla aprovat pel congrés dels EUA, però no pel mexicà.

Podries contextualitzar una mica el tema de les desaparicions forçoses?

Existeixen, però els polítics no en volen parlar i hi ha molta desinformació. El govern del nou president, Peña Nieto, va reconèixer que treballava amb una base de dades de 25.000 casos de desaparició, que està molt mal feta. Segurament, n’hi ha moltes més i l’Estat n’és molt responsable, ja sigui per acció o omissió. Sovint, la gent diu que les persones que van entrar a casa seva anaven vestides de militar, tot i que realment no es pot saber, ja que els *narcos* també utilitzen aquests uniformes i hi ha policies que treballen per als *narcos*.

Totes les desaparicions tenen característiques semblants?

Val la pena diferenciar les desaparicions relacionades amb els *narcos* de les de la guerra bruta contra moviments d’esquerra, en què l’Estat eliminava persones per motius ideològics. Actualment, es diu que les desaparicions estan relacionades amb el càrtel dels desconeguts: no se sap qui, ni com, ni per què. La situació és molt greu.

Aquestes desaparicions són més freqüents en algunes regions concretes?

La guerra ha anat baixant de Tamaulipas a Veracruz i

FOTOGRAFIA
Carles Masià

passar en els drets humans”

AFIA:
Masia

Tabasco i es comença a expandir cap al centre. Realment, es lluita per les rutes de comercialització de la droga. Abans, només hi havia tres o quatre càrtels importants, però, actualment, estan molt atomitzats, amb escissions i bandes que fan encàrrecs. Les zones més calentes són Tamaulipas, les àrees de la conurbació del districte federal on hi ha operacions militars i Morelos.

Durant la presidència de Calderón, va augmentar el nombre de víctimes membres dels càrtels, però també el de les víctimes civils. Com s'organitza la gent?

El discurs oficial és que és una matança entre càrtels. La

periodista de Ciudad Juárez Sandra Rodríguez ha fet una investigació que relaciona les execucions amb les armes trobades i també ha descobert que, moltes vegades, no se n'ha trobat cap, cosa que vol dir que les víctimes civils són moltes més de les que es diu. La ciutadania està força espantada, però em sembla que aquesta guerra, de la mateixa manera que passa aquí amb la crisi, està fent que aparegui el millor de molta gent. El moment clau de la mobilització és la creació del moviment per la pau Justicia y Dignidad, que neix després de l'assassinat del Juan Francisco Sicilia, el fill del poeta Javier Sicilia. Aquest moviment comença a aglutinar les víctimes silenciades, de la mateixa manera que, el 1994, van començar a tenir veu els indígenes. El gran assoliment del moviment és que ha fet que, ara, es reconegui públicament totes aquestes persones desaparegudes com a víctimes.

Com ha evolucionat aquest moviment?

Al principi, les caravanes que organitzava eren massives, però, amb el pas del temps, es va anar desacreditant. A Mèxic, la violència es viu de maneres diferents depenent del lloc. En algunes zones, ha sorgit de sobte i és difícil fer una vida quotidiana normal. Per això, la gent demana que l'exèrcit intervingui, ja que anteriorment havia fet tasques humanitàries; i la majoria de soldats procedeixen d'extrac-tes socials molt humils i acaben destinats a les seves regions d'origen. En canvi, en altres llocs, els operatius militars creen més problemes que no pas solucions. És el cas de Ciudad Juárez, Tamaulipas o Monterrey. A Ciudad Juárez, té relació amb la resistència, perquè és una ciutat fronterera i hi ha el fenomen del feminicidi, amb tota la violència endògena que comporta. En aquests contextos, la població demana la desmilitarització perquè els militars comencen a cometre violacions dels drets humans. Per tant, depenent del context, hi ha partidaris de pressionar el govern o de trencar-hi. Així és com es va començar a esquarterar el moviment i Juárez n'és l'exemple més clar, perquè és on va entrar en conflicte amb totes les organitzacions de base de la ciutat. Després, s'obre una esquerda més gran entre els professionals de les organitzacions civils i les víctimes. Amb tot, el moviment encara conserva una gran capacitat de negociació amb el govern i reconeixement internacional, però, internament, necessita un canvi.

-
“Quan el govern mexicà anuncia que ha matat un gran ‘capo’, no diu mai quin banquer li ha ‘rentat’ els milions de dòlars”
-

En aquest context, quin treball duu a terme des del col·lectiu Nuestra aparente rendición?

Vam començar el 2010, després de l'assassinat de 72 migrants a San Fernando. Llavors, l'escriptora catalana Lolita Bosch va escriure un manifest creatiu contra la barbàrie per construir la pau i recollir adhesions. Després, vam començar a rebre col·laboracions en forma d'assajos, poesies i contes. No volíem que el bloc fos únicament informatiu, per això va sorgir la iniciativa 72 Migrantes d'Alma Guiller-moprieto, una mena de memorial virtual per honorar aquestes

persones. Es tracta d'investigar la seva vida, quins somnis tenien i els motius que els van portar a emigrar al nord. En definitiva, es tracta de retornar-los part de la humanitat que se'ls va prendre. A partir d'aquí, el setembre de 2010, vam iniciar un recompte del nombre d'assassinats mitjançant la premsa escrita: com a mínim, hi ha més de 37.000 assassinats. No tots estan relacionats amb el narcotràfic, tot i que sí que tenen relació amb les violències que pateix Mèxic. El març de 2011, vam obrir una nova web, on hi conflueixen perspectives diferents: la visió de les víctimes, els acadèmics, economistes, cròniques periodístiques... Ara, tornarem a canviar la web per introduir-hi nous formats (vídeos, podcast) i contactarem amb ràdios comunitàries. Arribem a molta gent, però encara no hem trencat el cercle roig format per estudiants i activistes i volem anar més enllà.

Quines línies de treball es podrien impulsar perquè la situació millori?

Cal implantar una estratègia de seguretat basada en els drets humans, que vagi a l'arrel del problema. No es tracta d'anar a buscar el petit traficant de la cantonada: si es vol incidir realment en el narcotràfic, cal posar fi al blanqueig de diner. Quan el govern anuncia que ha matat un gran capo, no diu mai quin banquer li ha rentat els milions de dòlars. Per exemple, el banc HSBC va pactar el pagament d'una multa milionària amb el Departament del Tresor dels EUA per haver blanquejat diner procedent d'organitzacions mexicanes, però ningú no va anar a la presó. D'altra banda, s'ha de revisar el règim prohibicionista, cosa que no es pot fer únicament des de Mèxic. Ja hi ha dos estats dels EUA que han legalitzat la marihuana per a ús medicinal i d'oci. Encara que no ho sembli, és un pas molt important perquè es tracta del país que va inventar la prohibició. Finalment, s'ha de crear una comissió de la veritat perquè se sàpiguen tots els crims i, algun dia, es pugui fer justícia. A l'Argentina, s'ha fet –per bé que a mitges tintes– i, a Colòmbia, es comencen a crear les condicions, igual que a Bòsnia i a Ruanda.

Una hidra de mil caps

La presidència de Felipe Calderón, del Partido de Acción Nacional (2006-2012), serà recordada pel seu intent de legitimar-se mitjançant el discurs de la seguretat i per adoptar una estratègia militar per resoldre un problema que té moltes dimensions. Per això, el president va demanar ajut al govern dels EUA i es va crear el pla Mérida (aprovat el 2008), que principalment es basa a donar suport militar i d'intel·ligència i abastir d'equips de detecció. Però el narcotràfic és com una hidra de mil caps. Té una dimensió econòmica molt important, que s'inscriu en un Mèxic de pobresa, desigualtat social, corrupció i impunitat. El pla Mérida és com donar una puntada de peu a un vesper. Actualment, aquesta estratègia té unes estadístiques esgarrifoses: més de 60.000 persones mortes, entre narcotraficants, cossos de seguretat i civils (incloent-hi periodistes, defensores dels drets humans, migrants i persones sense identificar).

+ info:

www.nuestraaparenterendicion.com

La nostra millor defensa

El procés de Burgos de l'any 1970 va ser el prelude de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i el Lliure Exercici de l'Advocacia. Els advocats i les advocades tancades a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona van lluitar contra rellotge per evitar execucions durant el franquisme. Quan van acabar els consells

de guerra, ja en l'anomenada transició, moltes van rebre la nova etapa amb escepticisme i incredulitat. Per això, han continuat lluitant per la defensa dels drets humans i el dret a la defensa fins avui. Denúncies, propostes, defensa i perseverança són el denominador comú de les quatre dècades de la Comissió.

Anna Gabriel Sabaté

quadersndillacrua@setmanaridirecta.info

"Aquesta comissió, que reuneix uns 200 advocats en el marc de la institució col·legial, lluita perquè els drets dels justiciables siguin reconeguts i respectats, sobretot per mitjà del lliure exercici dels drets de la defensa". Així es presentava la comissió en la difusió del col·loqui que es va organitzar a Barcelona el 8 de juliol de 1982 sota el títol *Les limitacions als drets fonamentals de la persona en els països de l'Europa occidental*. Ja en aquells moments, les advocades que formaven part de la comissió apel·laven a la contradicció evident que suposava proclamar la democràcia i l'estat de dret a les democràcies de l'Europa de l'oest i, alhora, haver de denunciar pràctiques policíiques i judicials que atemptaven contra els drets fonamentals de la persona. "Aquesta situació afecta tota l'Europa occidental en diferents graus i el conflicte que resulta d'aquesta contradicció (estat de dret i atemptats a les llibertats) ha reduït massa sovint al silenci i a l'aïllament els defensors de les llibertats".

"La memòria democràtica té en l'advocacia un col·lectiu que va treballar, des de molt abans de la transició, per la construcció d'un estat de dret al nostre país"

No és difícil trobar un cert consens en la tasca que van desenvolupar els advocats i les advocades antifranquistes durant l'etapa de la dictadura en defensa de les llibertats. Un dels advocats que va sobreviure a l'atemptat feixista d'Atocha, Ruiz-Huerta, prologa el segon volum dels *Materials per l'estudi de l'advocacia antifranquista* afirmant: "La memòria democràtica té en l'advocacia un col·lectiu que va

treballar, des de molt abans de la transició, per la construcció d'un estat de dret al nostre país. Un col·lectiu especialment sensibilitzat per aquesta lluita, que implica un compromís amb la llibertat".

Però ja és molt més difícil trobar veus que continuïn apel·lant a la necessària aportació que fan algunes advocades en la denúncia de la democràcia amb peus de fang que tenim actualment. Segurament, repassar l'hemeroteca dels darrers quaranta anys ajuda a dibuixar la història paral·lela de la Comissió de Defensa: des de la premsa que –sobretot a la dècada dels 80– donava difusió als actes i els posicionaments d'aquelles advocades combatives i publicava amb anhel les seves cartes al director o les columnes d'opinió al silenci recent de la premsa i –sobretot– dels mitjans audiovisuals,

La Comissió de Defensa ha estat present en tots els debats de transcendència social i jurídica que s'han produït al nostre país

Gemma Garcia

que han apostat per marginar i silenciar la veu de les incòmodes.

No tenim temps ni espai per repassar tota l'activitat de la comissió, però anem de l'assistència als consells de guerra a les primeres denúncies contra la llei antiterrorista. L'assemblea permanent al Col·legi d'Advocats de Barcelona durant el procés de Burgos, el 1970, va activar la necessitat de crear un grup d'advocats i advocades vinculades a la lluita antifranquista. Tres anys més tard, ja era una realitat: naixia la Comissió de Defensa. Al cap d'un any, es van tornar a tancar al col·legi i van moure cel i terra per evitar l'execució de Salvador Puig Antich, sotmès a un consell de guerra sense cap garantia. Malauradament, el 1975 hi van tornar per evitar l'execució de Juan Paredes Manot Txiki. Més tard, van arribar

els casos de tortures, de reformes del Codi Penal, de judicis a independents i el sempre necessari suport a la repressió judicial contra la militància de l'esquerra *abertzale* basca.

La impunitat i la denúncia continuen

Totes recordem la imatge de la magistrada Ángela Murillo cridant allò de: "No m'interessa el que digui Estrasburg", en el marc del judici pel macrosumari 18/98. Són poques, les veus que s'atreveixen a demanar la desaparició de l'Audiència Nacional. August Gil Matamala, membre de la comissió, és una d'elles.

El 2008, amb un informe que segueix les entranyes del cas 4F, la comissió, precisa i rigorosa, va denunciar les irregularitats i la vulneració dels drets dels acusats des del moment de la detenció. Però aquests informes

mai no obtenen resposta de les altes instàncies judicials ni tenen cobertura als mitjans majoritaris. I com el del 4F, hi ha molts altres judicis on, davant la sospita d'incompliment de garanties, el grup d'advocades s'ha organitzat com a grup d'observadores per denunciar-ho.

El 2011, la Comissió de Defensa es va pronunciar sobre la necessària presumpció de la minoria d'edat del jove migrant no acompanyat que arribava a Catalunya, que sovint era confinat durant hores a les comissaries de Mossos d'Esquadra com a mostra de benvinguda al país.

La Comissió de Defensa, al marge de la seva incidència política i social, també ha suposat un espai relacional i de militància professional extraordinari

El mes de gener d'aquest any 2013, la comissió va publicar el seu posicionament sobre el dret a l'autodeterminació. En aquell comunicat, es recordava que les lleis –siguin del rang que siguin– “han de ser promulgades, derogades o modificades d'acord amb les necessitats de la voluntat popular”. Ràpidament, el col·legi va aclarir a la premsa que aquest no era el seu posicionament, sinó el d'un grup de col·legiats i col·legiades.

Repassar els actes, les jornades, les conferències, els informes i els escrits de membres de la comissió de tot aquest temps és entendre la feblesa de les bases de l'estat de dret i, ahora, la fortalesa dels moviments, les entitats i

els espais crítics d'aquest país que no han deixat de treballar per denunciar impunitats, excessos, abusos i opacitats.

“Al llarg dels quasi quaranta de la seva existència, la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona ha volgut estar present en tots els debats de transcendència social i jurídica que s'han produït al nostre país, en tant que podien afectar drets fonamentals de la persona, tant individuals com col·lectius”. Així es descriu la comissió en un dels darrers informes que ha elaborat; i així ha estat.

Les militants i les activistes, però, sobretot, les persones que han estat detingudes, empresonades, jutjades o maltractades en processos mancats de les garanties necessàries han trobat en les advocades de la comissió el suport necessari, la defensa impecable i la resistència davant un sistema judicial que mai va acabar de fer cap transició.

La Comissió de Defensa, al marge de la seva incidència política i social, també ha suposat un espai relacional i de militància professional extraordinari. Advocats com August Gil, Rafa Calderón, Maria Lluïsa Domingo o Jaume Asens, només per citar-ne alguns, reconeixen que la comissió ha estat un espai on aprendre, compartir i dibuixar relleus generacionals en l'exercici de l'advocacia des del respecte més alt als drets humans.

Com tot, quasi sempre, els projectes són les persones i, segurament, durant aquesta quarantena d'anys, la comissió ha tingut una mostra del millor de l'advocacia barcelonina. Homes i dones que no entenen l'exercici de la professió al marge del compromís i la perseverança en la denúncia de la impunitat i en la defensa de les persones més desprotegides.

Manifestació contra la tortura, les violències institucionals i la impunitat el 4 de maig a Barcelona

Robert Bonet

Escac a les presons

Gemma Garcia

Primer, ho van fer sense paraigua i, després, el 1990, van crear el Grup de Presons. Primer, van aconseguir un permís per entrar a la presó Model de Barcelona i certificar la vulneració “constant, reiterada i quotidiana” dels drets de les persones preses. L'informe es va fer públic i ja no els van tornar a deixar entrar. Després, tan bon punt es va crear el grup específic, van deixar clar que no només volien dedicar esforços a la denúncia, sinó també a les propostes. El mateix 1990, van presentar una querrel·la contra l'exsubdirector de la presó

Model Joaquín Rodríguez per un presumpte delictes de tortures contra disset interns durant la repressió d'un motí. Tres anys més tard, van organitzar unes jornades sobre mesures alternatives a la presó. Van proposar la creació d'un Servei d'Ordenació Jurídica Penitenciària i van promoure taules rodones, conferències i sessions informatives. I sempre ho van fer posant en entredit el paper de la rehabilitació social dels centres penitenciaris i subscriuint l'afirmació de Cesare Beccaria: la majoria dels mals de la nostra societat provenen del fet que hi ha massa homes vergonyosament rics o desesperadament pobres.

Concentració al CIE Zona Franca el 8 de gener de 2012 - Robert Bonet

Drets per a tothom

G.G.

Cada vegada que s'ha aprovat una llei d'estrangeria o un reglament, el Grup d'Estrangeria ha elaborat un dictamen. En algunes ocasions, com el 2004, ha impugnat la normativa. Igual que el grup de treball de presons, també va néixer el 1990 i, a més de denunciar normatives, també ha posat la lupa en les actuacions de les diverses administracions. En el seu moment, va presentar informes de denúncia sobre l'actuació de l'antiga Oficina d'Estrangers. També han fet públiques, quan ha estat necessari, vulneracions dels drets de les persones migrants en els períodes

d'inscripció a les escoles. La sensibilització també ha estat un eix de treball del grup. El 1999, van endegar una campanya amb el Col·legi de Periodistes de Barcelona per l'eradicació del terme *il·legal*. Observaven i, si detectaven que s'usava, feien arribar les recomanacions pertinents. Han dipositat esforços en formació sobre estrangeria d'advocats i advocades i sempre han denunciat els centres d'internament d'estrangers (CIE). Participen a les campanyes pel tancament dels CIE i han elaborat informes per denunciar uns espais opacs on es cometien irregularitats que deriven en la vulneració sistemàtica dels drets de les persones.

Cames

FOTOGRAFIA: Pau Barrena

Creuen que inauguren el dia ruixant la vorera. Uns tallen cintes i ells mullen els carrers. Sempre em fa riure pensar en això. *Llums, aigua, catifa vermella!* Però no és així. Durant uns segons, aquesta aigua és agradable. Sembla que la frescor ho hagi de cobrir tot. Esquitxen i les gotes petites es queden a les cames. Quan passa l'aire, semblen finíssimes agulles clavades a la pell. Com que algunes companyes duen mitges, l'aigua els queda atrapada a la tela i això els dona una aparença ridícula. Em fa riure veure-les així. Aquell dia, quan era molt a prop de la carretera, em va passar a mi; em van mullar les mitges i vaig estar tot el dia xopa fins als genolls. És més còmode no portar-ne mai. Quan passen a ruixar, vinc a seure a l'esglaó, però em continua arribant aquest tuf dolç de cervesa... puja quan l'aigua ja va quallant. Aquesta fortor ho envolta tot, és calenta i fa venir ganes de vomitar... Quan em miro les sabates a aquestes hores, sempre trobo que sembla-

ven més maques hores abans, quan llüien. Ara ja han perdut tot el seu sentit. És que, de matinada, sembla que tot tingui un tel al davant, com si a un quadre que acabes de pintar amb molts colors, vas i li llences aigua al damunt. És una mica així... La gent és estranya a aquestes hores. Poden fer això, però també allò altre, encara que sigui el contrari. Tot és borrós; és com si una força interior els tibés cap a dos llocs, cap a dos llocs oposats. És ben bé així. Són moltes matinades, ja... De vegades, penso que és força, però hi ha desídia, indolència... com si es donessin per vençuts. M'agrada observar-los. Ho faig descaradament, però no passa res, no sóc una intrusa per a ningú... Avui, la rajola sembla més freda que ahir, però és millor que estar dreta esperant. Per sort, ja no tinc els turmells inflats i no em marejo...Quan sec, les cames semblen tan llargues i tan boniques.

Elisenda Alamany

RODA EL MÓN

14-15

L'ELN es mostra disposat a negociar la pau amb el govern de Colòmbia

16

La fiscalia demana 64 anys de presó a quatre independentistes gallecs

PAÍS BASC // L'ESCÀNDOL DE LA GESTIÓ DE CAJA DE AHORROS DE NAVARRA INDIGNA LA POBLACIÓ

Un terratrèmol social sacseja Navarra

Beñat Zaldúa

Barcelona

@zalduariz

Qüestió d'Estat des de la transició democràtica i, per això mateix, fins ara oasi d'estabilitat -almenys econòmica-, la crisi amenaça d'arrasar quelcom més que l'economia navarresa. Una taxa d'atur desconeguda fins ara en aquest territori basc, les retallades d'Unión del Pueblo Navarro (UPN, molt propers al PP) amb l'ajuda del Partido Socialista de Navarra (PSN) i la sagrant privatització dels serveis públics han posat en escac el tradicional *statu quo* del territori.

Però, si hi ha una cosa que ha empenyat la societat navarresa en conjunt, és l'escàndol de la gestió de Caja de Ahorros de Navarra (CAN), la seva caixa de tota la vida, de propietat pública -del govern i de l'Ajuntament d'Iruñea- i que va arribar a gestionar el 43% de tots els estalvis de les navarreses. Tot això, abans de ser absorbida per Caixabank el 2012, després d'una gestió desastrosa, arran de la qual la CAN va veure reduït el seu valor en més de 1.000 milions d'euros.

Càrrecs públics d'UPN i del PSN van cobrar dietes per reunions que ni tan sols se celebraven

Què va passar? Poc després de la unificació de la CAN original i la Caja Municipal de Pamplona, l'any 2000, la nova direcció de l'entitat va abandonar la discutible, però almenys prudent, gestió anterior per llançar-se a una estratègia d'expansió, inversions de risc i mercats especulatius. N'hi ha prou amb una xifra: de l'any 2004 al 2009, ja en crisi, es va passar de 247 sucursals a 336,

inclosa la de Washington. Amb els plans estatals de reordenació bancària, el govern de Navarra va impedir qualsevol apropament de la CAN a les caixes de la Comunitat Autònoma Basca -qüestió d'Estat- i va decidir impulsar, juntament amb Caja Burgos, Caja Canarias y Caja-sol, l'efimera Banca Cívica.

Aquesta nova entitat va sortir a borsa el 2011, amb un preu de 2,7 euros per acció, arran d'una operació semblant a la de Bankia i, com aquesta última, també es troba als tribunals de Madrid. Un mes més tard, les accions ja havien perdut el 20% del seu valor. No obstant això, els ingressos dels gestors de l'entitat van augmentar un 46% al llarg del primer semestre d'aquell any. Un any després, com que no podia fer front a les mesures de sanejament imposades des d'Europa, Banca Cívica va ser absorbida pel gegant Caixabank, que va acabar pagant 1,7 euros per acció. Com a propietaris de la CAN, el govern de Navarra i

l'Ajuntament d'Iruñea van rebre 157 milions d'euros. Només tres anys abans, el 2009, el patrimoni de la CAN era de 1.200 milions d'euros.

NEGLIGÈNCIA I CORRUPCIÓ

Com ja s'ha dit, la CAN era de propietat pública; per tant, la pregunta és obligada: què feien, mentrestant, els càrrecs públics? La negligència és obvia i és greu, però no s'acaba aquí, ja que, al llarg dels últims mesos, la plataforma ciutadana Kontuz! -compte en èuscar- ha tret a la llum diversos escàndols que deixen clar que els responsables polítics, amb noms i cognoms, no només van ser negligents, sinó que es van embutxacar milers d'euros amb l'espòli de la caixa.

D'escàndols de corrupció, n'hi ha hagut uns quants -des d'un conseller que ingressava 180.000 euros en bitllets de 500, fins a inversions fallides a empreses d'amics-, però el que ha cridat més l'atenció són les dietes espectaculars que

van cobrar els principals responsables polítics de la caixa al llarg dels últims anys per assistir a reunions de diversos òrgans de la CAN. 1.700 euros per cada reunió, 2.600 per al president.

Entre 2004 i 2011, l'expresident Miguel Sanz (UPN) es va embutxacar 338.000 euros i l'exalcaldessa d'Iruñea i ara presidenta, Yolanda Barcina, 246.000 euros. I podem continuar així amb una llarga llista de càrrecs públics d'UPN i del PSN, que van cobrar dietes d'organismes desconeguts com la Junta Permanente de la Junta de Fundadores, de reunions que ni tan sols se celebraven; simplement, copiaven l'acta d'una altra reunió per poder cobrar. El 2011, Barcina va decidir posar fi a aquesta pràctica, que va anomenar "del passat". Això sí, després d'haver-se apujat el sou un 33%.

Gràcies a les denúncies de Kontuz!, les dietes de la CAN ja són als tribunals de Navarra, on una jutgessa va decidir impuntar Sanz, l'actual alcalde d'Iruñea Enrique Maya i l'exconseller d'Economia Álvaro Miranda. A més, ha citat a declarar com a testimonis nombrosos dirigents d'UPN i el PSN, cosa que fa pensar en possibles noves imputacions, entre elles, la de la pròpia presidenta Barcina.

Un fet que podria ser entès com el cop de gràcia al debilitat executiu d'UPN, que governa en minoria i amb uns pressupostos prorrogats per manca d'acord al parlament. Només el PSN el salva, amb acords puntuals, de la caiguda i de la convocatòria de noves eleccions. Així va passar el 18 d'abril, quan els socialistes van salvar Barcina de la moció de censura presentada per EH Bildu. Però, encara que prosperés una moció de censura i es convoquessin eleccions, el PSN continua negant-se a pactar amb les forces basquistes de Navarra -EH Bildu i Geroa Bai- i, per tant, es condemna a haver de donar suport a UPN. Com diu una vella cançó: "Navarra té cadenes, per dins i per fora".

Manifestació contra la corrupció a la CAN el 2 de febrer a Iruñea / EKINKLIK

AMÈRICA // L'EJÉRCITO DE LIBERACIÓN NACIONAL PLANTEJA LA CONFORMACIÓ D'UN GRAN MOVIMENT NACIONAL PER LA PAU

L'ELN, disposat a negociar la pau amb el govern colombià

Un milió de manifestants van omplir els carrers de Bogotà el 9 d'abril / SARA G. MENDEZA

Societat civil i moviments socials reclamen participar al procés

Cal destacar el paper dels moviments socials i la societat civil que, des del mes de març, han impulsat un total de set congressos regionals de pau i sis fòrums temàtics encarats a la cerca i la construcció de la pau. S'ha parlat, entre altres coses, sobre com abordar els escenaris de construcció de la pau des de les bases regionals, la participació popular o les garanties per a l'acció política. Aquest seguit d'esdeveniments van culminar el 22 d'abril a la ciutat de Bogotà amb el Congreso Nacional para la Paz, que aglutinava totes les propostes prèvies i que va congregar 20.000 persones. Des del congrés, es va fer una crida general a democratitzar el procés obrint espais de diàleg amb els moviments socials i es va dir que la pau ha de passar necessàriament per fer canvis estructurals i crear un nou model econòmic que redistribueixi els ingressos i la riquesa, un model que no agredeixi el territori ni els ecosistemes i que sigui capaç de reinventar la política construint un nou Estat des de les bases i prioritant l'esfera pública. Més de 1.700 organitzacions reclamen aquestes qüestions, aglutinades dins la Marcha Patriòtica, que mobilitza molta gent camperola, la gran afectada del conflicte. Les diverses plataformes d'organitzacions convergeixen en una agenda anomenada *Ruta Social Común para la Paz*, que marca com hauria de ser la construcció de la pau un cop assolits els acords entre les parts. Alhora, el 9 d'abril, prop d'un milió de manifestants van recórrer els carrers de Bogotà –una de les manifestacions més grans de la història del país– sota el lema *Seremos más, ahora sí la paz*. Tot i així, el seguiment va ser desigual, ja que, a altres ciutats capitals de departament, les mobilitzacions no van ser tan nombroses.

El mateix dia, moltes ciutats europees van convocar manifestacions i actes de suport i de seguiment del procés de pau. A Barcelona, l'espai de coordinació Colòmbia en Pau va convocar un acte amb l'objectiu de crear espais de treball que agrupin diferents organitzacions socials catalanes i colombianes per donar suport a la sortida política i dialogada del conflicte armat a Colòmbia i la posterior construcció de la pau.

Victor de Castro Gutiérrez
Barcelona
@La_Directa

Nicolás Rodríguez Bautista, màxim comandant de l'ELN (Ejército de Liberación Nacional), va anunciar, durant el recent Congreso Nacional para la Paz a Bogotà -esdeveniment impulsat per organitzacions socials-, la disposició de l'ELN a aconseguir la pau. En un comunicat del 6 de maig, el seu comandament central va afirmar que "veu amb molt bons ulls la taula de diàlegs amb el govern i continua esperant que aquest procés es comenci a expressar a la taula". L'ELN planteja la confor-

mació d'un gran moviment nacional per la pau, cosa que fa necessari concretar trobades d'intercanvi i interlocució i definir un pla de treball per avançar.

VUITÈ CICLE DE CONVERSES

Mentrestant, les negociacions entre el govern colombià i les FARC-EP (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - Ejército del Pueblo) segueixen el seu camí a l'Havana (Cuba). El 3 de maig, a través del darrer comunicat conjunt, ambdues parts van afirmar: "S'han presentat avanços importants en la construcció de nous acords sobre programes de desenvolupament amb enfocament territorial, infraestructura i adequació de terres, desenvolupament social, estímulo

a la producció agropecuària i a l'economia solidària i cooperativa". Aquest és el vuitè cicle de converses (23 d'abril- 2 de maig) i s'espera que el proper comenci a partir del 15 de maig, amb el tema de la participació política.

Les negociacions entre el govern colombià i les FARC-EP segueixen el seu camí a l'Havana

Per la seva banda, però, Humberto de la Calle, cap de l'equip negociador del govern colombià a l'Havana, va manifestar un cert descontentament amb el dià-

leg dut a terme fins ara: "És cert que hi ha avanços, però tinc el deure d'informar a l'opinió pública que pensem que el ritme de les converses ha estat insuficient".

SUPORT INTERNACIONAL

A l'àmbit internacional, organismes com Unasur (Unión de Naciones Suramericanas) han expressat el seu suport al procés de pau. "Es tracta d'una oportunitat històrica, afavorida per l'ambient de cooperació que es viu a la regió", deia l'organització en un comunicat de fa uns mesos. I el director general de l'Agència dels Estats Units pel Desenvolupament Internacional, Rajiv Shah, va afirmar: "Els Estats Units continuaran donant suport a Colòmbia durant el procés".

“La incredulitat de la societat civil ha estat culpa del govern colombià”

Yezid Arteta és excombatent de les FARC-EP i pres polític durant deu anys precisament per aquesta lluita. Des de 2006, s'ha establert a Barcelona, on exerceix d'investigador associat a l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, i és membre de Colòmbia en Pau

Com es van involucrar els moviments socials en altres intents de negociació entre les FARC-EP i el govern?

A excepció de les negociacions que es van dur a terme al Caguán, les anteriors van ser entre els grups alçats en armes i el govern. No es pot parlar d'experiències rellevants pel que fa a participació de la societat civil en negociacions anteriors.

Creus que això és un dels motius del fracàs de les negociacions anteriors?

Tot i que, al Caguán, hi va haver una certa participació, el procés va fracassar perquè existia una estratègia de les dues parts per restablir un nou escenari de

confrontació. En d'altres processos, com el de l'M-19, la representació de la societat civil pràcticament va ser nul·la i, tot i així, el procés de negociació va tenir èxit. El fracàs o l'èxit de les negociacions anteriors no ha estat vinculat al nivell de participació.

Creus que els moviments socials i la societat civil estan impulsant i acompanyant el procés actual?

Cap procés anterior no ha tingut el grau de participació i de compromís de l'actual. S'han creat escenaris com el Fòrum Agrari, on s'han trobat 1.700 delegats en representació dels principals gremis i les organitzacions camperoles. Aquestes han passat de la denúncia a la proposta i

això ha suposat un salt qualitatiu pel que fa a la participació civil.

Com perceps la incredulitat de la societat civil respecte a l'existència de compromisos reals entre les parts en aquest procés?

Una de les raons d'aquesta incredulitat ha estat culpa del govern colombià, que no ha estat capaç de mostrar a la societat els aspectes positius d'aquest pro-

cés. Sovint s'ha mostrat com una vergonya pel país. Dins l'executiu colombià, existeixen certes contradiccions i l'inici del procés estava sostingut únicament per les FARC-EP i els moviments socials. En poc temps, la postura del govern va variar i va apostar per aquest procés. Penso que la confiança en el procés incrementarà o no en funció de com avancin les negociacions entre les parts. ◀

vimeo.com/directa/arteta

vimeo.com/directa/aristizabal

“A Colòmbia, està emergint una força social capitanejada pels moviments socials”

José Aristizabal és exmembre del Comandament Central del Ejército de Liberación Nacional (ELN) i, actualment, forma part de l'Observatori per l'Autonomia i els Drets dels Pobles Indígenes a Colòmbia

/ VICTOR DE CASTRO

D'on sorgeix l'ELN i quins suports tenia?

Sorgeix de l'auge de guerrilles a l'Amèrica Llatina arran de la revolució cubana. La base, en aquell moment, provenia dels moviments estudiantils i camperols i tenia el suport de tot allò que girava al voltant de la teologia de l'alliberament.

A què es deu la incorporació de l'ELN a les negociacions de pau?

Hi han incidit diversos factors. D'una banda, l'ELN ha perdut força militar, social i política i, probablement, està interessat a fer un salt a la vida política, en un context polític on els moviments socials han adquirit molta rellevància a l'Amèrica Llatina i a Colòmbia també. D'altra banda, com que existeix una negociació entre les FARC-EP i el govern, l'ELN pot quedar més exposat a les forces militars de l'Estat.

És optimista amb el procés?

Sembla que les dues parts que negocien

ara mateix tenen una voluntat ferma d'arribar a un acord. Al mateix temps, està emergint una força social des de baix, capitanejada pels moviments socials. Tot i així, s'ha de tenir en compte que hi ha certs sectors de les elits del país, representades per l'anterior govern d'Alvaro Uribe, que estan relacionats amb el latifundisme i el paramilitarisme i són realment contraris a la pau. També hi ha sectors militars que tenen interessos en la indústria i volen que la guerra continuï.

Quina és la situació dels pobles indígenes a Colòmbia?

A Colòmbia, hi ha -més o menys- 104 pobles indígenes que es troben en perill d'extinció, tant físicament com culturalment. Són pobles que porten 500 anys d'opressió, primer a través de la colònia espanyola i ara del govern de la república. Malauradament, continua existint un cert racisme cap a ells. Són els més interessats en la fi del conflicte, ja que són els que més el pateixen. ◀

NO MÉS COMPLICITAT AMB ISRAEL

16:00H 1 JUNY JORNADA DE SOLIDARITAT AMB PALESTINA

ATENEU ROIG DE GRÀCIA
C/ CIUDAD REAL, 25

XERRADES + CONCERT

“La repressió a Catalunya i Palestina”
Anais Franquesa (Rereguarda en Moviment) i Luca Gervasoni (Amb Palestina al Cor)

“El rol d'Israel en la repressió mundial” Laurent Cohen (IJAN)

“Relacions militars i de seguretat Catalunya, Estat espanyol i Israel”
Alejandro Pozo i Camino Simarro (Investigadors Centre JM Delàs)

“La crida del BNC al boicot” Membre de BDS Catalunya

MÉS INFO: **WWW.NAQBA.ORG**

NAQBA PALESTINA 2013

GALÍCIA // LA FISCALIA ACUSA ELS JOVES DETINGUTS DE PERTINÈNCIA A BANDA ARMADA

Demanen 64 anys de presó a quatre independentistes gallegues

Xavi Miquel
Santiago de Compostel·la
@La_Directa

A finals del mes de juny, tindrà lloc el primer dels judicis contra les tretze persones detingudes durant el darrer any i mig per suposada relació amb Resistència Galega (RG). La fiscalia demana 64 anys de presó per les quatre persones processades per tinença d'explosius, falsificació d'identitat amb finalitat terrorista i pertinença a banda armada. Aquesta darrera acusació és la primera vegada que es fa i és la que eleva les penes de presó, a més d'establir un precedent pels judicis que han de venir més endavant. En aquest sentit, els col·lectius antirepressius i de solidaritat amb les preses polítiques gallegues consideren que el judici és un intent de la fiscalia i de la policia espanyola per poder fer un salt qualitatiu en la repressió contra l'independentisme galleg sota la consigna del "tot és Resistència Galega".

CONTRA LA DISPERSIÓ

Actualment, de les tretze persones pendents de judici, n'hi ha sis que romanen sota presó preventiva, repartides entre les presons d'Aranjuez (Madrid), Topas (Salamanca), Vilalba (Astúries) o Lleó, mentre que la resta han estat excarcerades per motius de salut o sota llibertat amb càrrecs.

De fet, els temes de la dispersió i la llei antiterrorista han arribat al parlament galleg. El mes d'abril, a la comissió institucional de la cambra gallega, arran d'una proposició no de llei del BNG, les tres forces polítiques de l'oposició (BNG, AGE i PSOE) van votar a favor de la proposta que demanava la fi de la comunicació durant les detencions i criticava l'ús de la presó preventiva i la dispersió a presons fora de Galí-

cia. Aquest posicionament polític arriba després de molts mesos marcats pels intents del PP galleg i la fiscalia de l'Estat de mediatitzar el fet de la violència política de baixa intensitat a Galícia, amb afirmacions on asseguren que és "el darrer focus de terrorisme a l'Estat espanyol". En aquest sentit, segons declaracions dels advocats de l'organisme antirepressiu Ceivar, la situació política actual al País Basc ha fet que bona part de l'entramat d'intel·ligència i l'aparell repressiu de l'Estat hagin trobat una nova destinació a Galícia.

EL CAS DE CARLOS CALVO

Un dels episodis que reflecteix la situació de les preses gallegues i els intents de criminalització és el cas de Carlos Calvo, detingut el setembre de 2012, quan -suposadament- acabava d'entregar dos explosius de poca potència a la ciutat de Vigo. Calvo, que ha passat per tres centres penitenciaris diferents, també serà acusat de pertinença a banda armada, tot

El col·lectiu antirepressiu Ceivar organitza, des de fa set anys, la 'Marcha pola Liberdade' per demanar l'excerceració de les independentistes gallegues empresonades / GZ CONTRAINFOS

i que l'única prova contra ell és una carta trobada al seu pis amb reflexions genèriques sobre la lluita armada a Galícia. Fa unes setmanes, el seu advocat, el català Benet Salellas, va presentar una petició de llibertat, que va ser denegada per l'obertura d'un expedient que portava un temps arxivat. El cas es refereix a un petit explosiu que va ser col·locat en un caixer automàtic a Vigo el 2009. Tot i que, al començament, la policia no va trobar proves per inculpar ningú, arran de la petició de llibertat, el jutge va adduir la troballa del carnet de conduir de Calvo a la vorera de davant del caixer -document entregat uns dies més tard per un testimoni- i va denegar la seva posada en llibertat. Segons Salellas, a l'Audiència Nacional espanyola, "el jutge fa cas de la fiscalia i és evident que, actualment, volen que en Carlos Calvo es mantingui a la presó".

L'intent d'estructurar l'organització armada

Des de fa anys, l'aparell estatal intenta provar que Resistència Galega és una organització armada amb una estructura ferma i els sectors polítics i la premsa més reaccionària han intentat relacionar-hi bona part de l'independentisme galleg organitzat. Un dels darrers exemples és un article del diari ABC que, citant fonts judicials i policials, va elaborar un suposat organigrama dels suports a RG. En aquest organigrama, s'hi inclouen organitzacions polítiques i juvenils, entitats culturals, ecologistes o bars i casals alternatius. A més, es descriu tota aquesta estructura com una suposada trama per "captar, finançar i adoctrinar" RG i els grups més joves d'independentistes. També assegura que el finançament de RG es fa mitjançant la venda de samarretes o de refrescos com la *Galicola* (refresc comercialitzat per sectors independentistes). Tot i així, Causa Galiza, una de les organitzacions que apareix dins l'organigrama com a "plataforma de masses", ha decidit iniciar accions legals contra el diari, ja que considera que el reportatge respon a una intencionalitat de criminalització per part de l'Estat, que intenta situar l'independentisme galleg "en un procés d'il·legalització". De fet, ja fa temps que sonen veus i declaracions d'il·legalització d'una de les assemblees juvenils (AMI) i del col·lectiu antirepressiu Ceivar.

**HTX
ROCK 15**
HATORTXUROCK

15 EDICIONS SENSE VOSALTRES
.000 QUILOMETRES AMB VOSALTRES

1 DE JUNY ENTRECEMENTERIOS ATARRABIA

FERMIN MUGURUZA
KONTRAKANTZA

BERRI TXARRAK

RIOT PROPAGANDA
LOS CHIKOS DEL MAIZ • HABEAS CORPUS

LA JODEDERA IHESKIDE

DJ. JOTATXO

OBERTURA DE PORTES **18:00**

APORTACIÓ ANTICIPADA TAQUILL

naiz: WWW.HATORTXUROCK.ORG

Transitar, traspassar, transgredir

Generar cultura trans com a eina de lluita i d'hegemonia

Neus Roca
@Adantropologia

El 18 de maig, a la Fundació Enllaç, tenim una cita per commemorar d'una manera molt especial el dia internacional contra l'homofòbia i la transfòbia: *Transnochando: Marató de cinema intersex i trans*. Amb una cartellera gens menyspreable, la Tercera edició de Cultura Trans ens proposa una trobada fins a les tres de la matinada per conèixer i aprofundir en la complexa i rica experiència trans.

Presenten directores i produccions que abracen una representació geogràfica molt àmplia, així com escenaris i contextos on es viu la realitat i la quotidianitat trans des de diferents perspectives. Des de produccions arriscades que han estat guardonades amb els premis europeus més prestigiosos per a documentals televisius fins al primer llargmetratge que aborda la qüestió obertament -del qual ja no queden originals i que ha estat reconstruït digitalment de còpies de projecció-, passant per la innocència de la infantesa i el despertar sexual o la repressió i l'encotillament social posterior a una dictadura.

RESISTIR I CONSTRUIR

Aquesta proposta tan ambiciosa representa una nova fita per un dels objectius principals del moviment trans internacional, treballar activament per construir i edificar una cultura pròpia. En aquest sentit, Cultura Trans, que es va consolidant edició rere edició amb un ventall més ampli d'activitats, xerrades i debats, s'ha convertit en el màxim exponent a escala catalana. Amb cada edició, aquest espai incorpora en la pràctica alguns dels resultats i conclusions dels debats que hi tenen cabuda i es consolida com un punt de desenvolupament i de pro-

ducció activa de cultura trans. Difondre una cultura pròpia ha esdevingut, per aquest col·lectiu oprimint, una eina fonamental, ja que, la veracitat de les idees no passa exclusivament per l'acció de la resistència a les imposades, sinó també i de manera necessària per la creació de nous referents.

Tota aquesta construcció queda estretament lligada i serveix d'altaveu -tant pel contingut i les situacions que transmeten les projeccions com per la data escollida, el 18 de maig és el dia internacional contra l'homofòbia i la transfòbia- a l'altre gran objectiu del moviment i el col·lectiu trans: la despatologització de la transsexualitat. Des de 2007, l'any que es van començar a succeir les convocatòries europees de mobilització per la despatologització de la transsexualitat, fins a la cinquena edició del DSM (manual diagnòstic i estadístic dels trastorns mentals), que està a punt de veure la llum, el moviment ha a-

nat agafant cos i entitat i ràpidament s'ha consolidat un dia mundial contra la transpatologització. Aquestes accions han posat de relleu l'enorme contradicció que es viu a la majoria de països, on els governs legislen partint d'una concepció que té com a eix central el patiment de les transsexuals vinculat al malestar amb elles mateixes per justificar la intervenció d'especialistes i la necessitat d'un diagnòstic. Un plantejament que resulta antagònic amb les declaracions que fan i signen molts d'aquests governs al voltant de la despatologització de la transsexualitat. Però això no és d'estranyar si tenim en compte que cap d'aquests organismes no es qüestiona si l'origen del patiment és la transsexualitat o la transfòbia.

RESPECTAR UNA REALITAT PLURAL

La consolidació i la visibilització del moviment trans i les seves lluites i reivindicacions ha implicat l'apropament de dife-

rents sectors socials com la medicina o el món de la recerca, però també d'amplis sectors dels moviments socials. De fet, en determinats àmbits, ha arribat a adquirir la dimensió d'una moda, fins al punt de banalitzar alguns dels seus aspectes principals.

La despatologització de la transsexualitat i la difusió d'una cultura pròpia són els grans objectius del moviment

Esdevé un repte, doncs, trobar l'equilibri entre la implicació i la substitució del propi moviment, amb totes les seves heterogeneïtats. I des de l'esquerra social, entesa com aquella que s'erigeix com a element de resistència i de lluita contra les desigualtats, les diferències i les violències que tenen lloc dins un sistema opressor, s'estan començant a integrar aquests eixos. No obstant això, resulta imprescindible fer-ho des de la preocupació pels temes del gènere, veient la lluita trans com una lluita puntera, però, sobretot, des del respecte i el coneixement. Submergir-se en la realitat plural, en les problemàtiques específiques i els múltiples debats del moviment trans esdevé una necessitat social imminent. Dificilment trobarem un context més adient a Catalunya que el Cultura Trans, ni propostes tan interessants, àmplies i representatives com aquesta edició de la marató de cinema trans. ◀

El moviment trans lluita contra les idees imposades i, alhora, treballa per crear nous referents / FEMINISTES INDIGNADES

Transnochando: Marató de cinema intersex i trans
Dissabte 18 de maig
culturatrans.org

Música de llegenda

Us presentem tres grans artistes amb històries captivadores i creadors de veritables perles musicals

Anna Pujol Reig
@putxiputxis

Amb l'arribada del bon temps, comencen els festivals musicals a l'aire lliure. A la ciutat de Barcelona, un dels que obre la veda és el famós Primavera Sound. Podríem dir que el preu directament prohibitiu de les entra-

des fa que la majoria de les assistents siguin persones estrangeres, ja que, en el context actual de l'Estat espanyol, amb una taxa d'atur juvenil al 52%, realment dubtes que aspirin a arribar al públic local. Però, per les privilegiades que poden costejar les entrades, aquest any, hi ha uns quants artistes molt interessants i, per desgràcia, difícils de veure fora d'aquest tipus de macrofestivals

amb pressupostos colossals. Enguany, hi assistiran: la llegenda redescoberta de Sixto Rodríguez, el músic etiop Mulatu Astatke i Honeybird & the Birdies, amb l'activista Monique Mizrahi al capdavant. ◀

+ info:
www.primaverasound.com

Quan la llegenda esdevé realitat

Potser a hores d'ara tothom ja ha sentit a parlar de Rodríguez, aquest músic mitificat a Sud-àfrica i banda sonora de la revolució contra l'apartheid, de qui parla el documental *Searching for sugarman* del director Malik Bendjelloul. Realment, s'ha de dir que la història no deixa indiferent. La gent que no ha vist el documental, potser seria millor que no continués llegint l'article i el mirés... ja esteu advertides.

El documental tracta de Sixto Rodríguez, anomenat així perquè era el sisè germà d'una família mexicana immigrant a la freda, grisa i automobilística Detroit. Rodríguez va començar a tocar amb una vella guitarra i, per sorpresa seva, va ser descobert per dos caçatalents, en un bar portuari enmig de fum i penes ofegades en alcohol. Cantava, en un racó, cançons desmanegades sobre la duresa amb què eren tractades les classes baixes a les grans urbs americanes i l'obscuritat humana. Les seves lletres estremen, amb una força i una veritat que donava unes quantes voltes a les lletres hippies i edulcorades del popular Bob Dylan. Per això, Clarence Avant, de la potent discogràfica Sussex Records, li edita el primer disc: *Cold Fact* (1970). Un treball amb cançons tant tremendes com "SugarMan", on Rodríguez parla de la seva vida com a immigrant a Detroit: sempre nevada, inaccessible i hostil, havent-se de guanyar la vida entre la construcció i les fàbriques, sempre vagant pels carrers i on, gracies al *senyor de sucre*, per unes monedes, podia veure "vaixells màgics de plata que brillaven mitjançant cocaïna i la dolça *MariJean*"; o bé, "Crucify your mind", amb una sensibilitat que sedueix i una lletra que estripa l'ànima. Malgrat tot, el disc només va vendre dues còpies als Estats Units. En canvi, encara no se sap com, *Cold Fact* va arribar fins a Sud-àfrica i esdevingué un èxit de vendes. Cançons tant anticonservadores com la del camell "Sugarman" o la irreverent "I wonder" esdevingueren hits alliberadors de les noves generacions blanques que lluiten contra l'apartheid. A Sud-àfrica, la llegenda urbana deia que Sixto Rodríguez havia mort de sobredosi o s'havia tirat un tret. Però (i perdoneu que ho desvetlli tot), Sixto Rodríguez és ben viu a la seva Detroit, en una casa modesta i sense haver deixat de treballar a la construcció, pensant que, simplement, la seva música no arribava a la gent. Ah... i sense cobrar mai ni un duro dels milions de còpies que es van vendre a Sud-àfrica. Doncs, aquesta llegenda dels nostres dies serà a Barcelona el 25 de maig per tocar al Primavera Sound. Realment, és un artista que ha sabut copsar com ningú l'obscuritat de la persona humana i amb una humilitat inherent que fa creure –encara– que la puresa humana i artística existeix.

Pàgina oficial de Sixto Rodríguez
www.sugarman.org

El pare de l'ethiojazz

Mulatu Astatke
mulatu-steps-ahead.com — mulatu-ethiojazz.com

I de la grisa Detroit a la càlida Etiòpia, d'on prové un dels seus representants musicals mundials: Mulatu Astatke. Aquest músic, que va tenir la sort –i la va saber aprofitar– de ser el primer africà que es va graduar al Col·legi Superior de Música de Berklee, va col·laborar amb Duke Ellington i és el creador de l'ethiojazz. Aquest estil, que recupera vells instruments de la seva terra –Mulatu mai no ha renunciat a les seves arrels– i els barreja amb jazz i latin jazz, va deixar perplex un dels *enfants terribles* del cinema independent americà: Jim Jarmusch, creador de joies cinematogràfiques com *Dead Man*. D'aquesta manera, Mulatu Astatke, que feia anys que treballava als Estats Units composant i perfeccionant l'ethiojazz, va saltar a la palestra de la mà de Jarmusch i va multiplicar les seves vendes. L'any 2005, Jarmusch li va demanar de fer la banda sonora de la pel·lícula *Broken Flowers* (Flors trencades) amb el colossal Bill Murray al capdavant. El *single* principal "Yegellé Tezeta", és una meravella de ritmes, bases i vents, que sedueixen l'oïda amb una elegància impertorbable. A partir d'aquí, l'ethiojazz comença a tenir un lloc al món musical.

Mulatu ha contribuït de manera molt directa a la renaixença cultural de la capital etiop, Addis Abeba. De la mateixa manera, fa anys que se centra en la investigació de les antigues tradicions musicals d'Etiòpia. I precisament, el seu disc *Ethiopian Series* ha contribuït a fer que la música d'aquest país sigui coneguda arreu. Per altra banda, als anys setanta, durant la revolució comunista a Etiòpia, se'l va relacionar amb el règim comunista, però, tot i que hi va treballar, va deixar clar que "un artista, sota el règim comunista, pensa per les masses". A partir d'aquí, adopta una postura força neutral cap als temes polítics que afecten el país i posa els seus esforços a impulsar la música i, per tant, la cultura del país. Mulatu Astatke tocarà el 24 de maig a Barcelona, també en el marc del festival.

ja som

1750 subscriptores

informa't, constrasta, comparteix i... subscriu-t'hi

Un còctel de llengües i ritmes per no oblidar

Els italoamericans Honeybird & the birdies, amb la cantant i activista Monique Mizrahi, seran a Barcelona per delitar-nos amb el seu darrer disc

Steven Forti
@StevenForti

Al costat de l'etiop Mulatu Astatke i de Sixto Rodríguez, hi trobem un trio italoamericà molt sensible a la multiculturalitat i a tot al que passa al nostre voltant. Es diuen Honeybird & the Birdies, van començar a tocar junts l'any 2007 i han publicat tres discos. El darrer, *You should reproduce*, editat per Trovabato (Itàlia, 2012), és una petita joia que barreja diferents gèneres musicals i diferents idiomes amb gust, alegria i consciència. Tot i que Honeybird & the Birdies no es coneixen gaire fora d'Itàlia, ja han tocat a escenaris de molts països europeus i dels Estats Units. Precisament, a Barcelona -més enllà del Primavera Sound, també tocaran a l'espai cultural Titty Twister del Raval-, pot ser una bona ocasió per acostar-se a la música que ens proposen Monique Mizrahi, Paola Mirabella i Federico Camici.

VIATGE PLURILINGÜE

Una música francament indefinible, ja que és un perfecte *rendez-vous* entre diferents cultures i latituds -Monique és de Los Angeles, Paola de Catania i Federico de Torí- i d'estils: indie-rock, la psi-

La música de Honeybird & the Birdies és un perfecte 'rendez-vous' entre diferents cultures, latituds i estils

codèlia tropicalista, el punk, el hip-hop, el funky i un folk revisitat mirant cap a l'Amèrica Llatina, el Carib i l'Àfrica. Un *rendez-vous* d'instruments, també, on la guitarra i el baix s'ajunten amb l'*ukulele*, el *txarango*, la *xuxuca* i vàries percus-

sions que donen un toc únic a cada cançó que toquen. I ahora, una voràgine d'idiomes, ja que Monique canta en anglès, italià, portuguès, francès, alemany i un dialecte sicilià. Realment, difícilment es podrien barrejar més idiomes i estils musicals en un sol àlbum, però Honeybird & the Birdies ho aconsegueix. Cada cançó de *You Should Reproduce*, de la mateixa manera que els seus precedents (*Mixing Berries*, 2010), és un viatge a un espai completament diferent de la terra: des de la Nova York d'"East Village" a la Malàisia de "To the Earth's Core" (on es recorda la dansa ancestral *mak yong*), des de les platges californianes de "Swimming Underwater" als paratges de Mali i Burkina Faso de "Canopy Dream", fins a la Catània de "Cajaffari".

CONSCIÈNCIA PER NO OBLIDAR

Però la perla que brilla més és "Perejil", un tema que rescata de l'oblit una tragèdia de la qual s'ha parlat molt poc, per no dir gens: el genocidi de la població haitiana de la República Dominicana. A principis d'octubre de 1937, el dictador dominicà Rafael Leónidas Trujillo va ordenar a l'exèrcit la matança de la població d'origen haitià, que treballava a les finques agrícoles de l'est del país i, per tant, era majoritàriament gent jornalera, les seves famílies i persones pobres. Aquesta pàgina tètrica de la història del segle xx, que pot anar de la mà del genocidi armeni per part de l'Imperi Otomà (1915-1916), és coneguda amb el nom de la massacre de Perejil, ja que la policia de Trujillo exi-

Paola Mirabella, Federico Camici i Monique Mizrahi són els components de Honeybird & the Birdies / J. SANTORO

gia a les seves víctimes potencials que pronunciessin en castellà el nom de la planta del julivert. Desgraciadament, la població haitiana -que parlava *créole* i francès- no ho podia pronunciar correctament i, d'aquesta manera, se la reconeixia. Es calcula que, només en una setmana, es van assassinar -amb la complicitat de terratinents i alcaldes dominicans- prop de vint mil persones haitianes. Per tant, la lletra de Monique ens fa reviure aquest drama per no oblidar. Realment, val la pena escoltar aquest grup pel seu dinamisme i el seu compromís social. ◀

Honeybirds & the Birdies
honeybird.net

DIVA HOGAR
REPARACIONS 24H
MANTENIMENT I REFORMES
Barcelona
93.346.86.01
Tarragona-Reus-Costa
977.207.982
www.clubdivahogar.com

Creació i creixement
de les cooperatives de treball
Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya
@coopstreball | cooperativestrebail
www.cooperativestrebail.coop

TAM-TAM
disseny gràfic - il·lustració
web - compaginació
www.fundaciontamtam.org

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Humanitat a flor de pell

Human Rights Tattoo, un dels grups convidats a la desena edició del Festival de Cinema i Drets Humans que se celebra a Barcelona entre el 16 i el 26 de maig, converteix l'art en un potent instrument contra les desigualtats i la violència que colpeja el planeta

Àlex Romaguera
@La_Directa

Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència i han de comportar-se fraterment amb els uns amb els altres". Les lletres del primer article de la Declaració Universal dels Drets Humans (DUDH) ja es troben inscrites a la pell de 135 persones, una lletra per persona.

El mateix succeeix amb el segon article del document: "Tothom té tots els drets i llibertats proclamats en aquesta Declaració, sense cap distinció de raça, color, sexe, llengua, religió, opinió política o de qualsevol altra mena, origen nacional o social, fortuna, naixement o altra condició". Diverses persones anònimes d'arreu del món s'han tatuat, també, cadascun dels caràcters de la segona proclama; i així, a l'espera de completar la resta d'articles de l'històric document que va aprovar l'Assemblea General de les Nacions Unides al Palau de Chaillot de París el 10 de desembre de 1948.

Aconseguir que 6.773 persones es tatuïn els 6.773 caràcters que formen la DUDH és l'objectiu d'Human Rights Tattoo, un col·lectiu nascut l'any passat als Països Baixos a iniciativa de l'artista visual Sander van Bussel.

No feia gaires mesos que Bussel havia perdut de manera tràgica un dels seus millors amics, el també artista Steven Nyash Nygab, assassinat a Nairobi (Kenya) durant un viatge de feina. Arran d'aquest succés, Bussel es va proposar una iniciativa per conscienciar la població sobre la necessitat de reivindicar els drets individuals i

col·lectius arreu del planeta. Així va néixer Human Rights Tattoo, a través del qual un grup de tatuadores graven el caràcter de l'article de la declaració que s'està reescrivint a les persones que ofereixen un tros de la seva pell. Només cal que la dispositària de la lletra esculli la mida i la zona on la vol immortalitzar per, acte seguit, contribuir econòmicament a fer que aparegui dins el portal amb què el col·lectiu va formant el trencaclosques. Gravant-se-la a l'epidermis, les persones assumeixen la vella declaració i li donen un impuls contemporani perquè el seu significat no s'esborri al llarg de la seva vida.

Entre les artistes que s'han significat en aquesta labor, hi ha Marcín van Neele, Tatiana Tor o Yvette Plat, que d'un temps a ençà acompanyen els productors de la iniciativa (Mundial, creada pel mateix Bussel, i Tilburg Cowboys) als diferents certàmens on són convidades. Gràcies al seu ofici, Human Rights Tattoo aconsegueix la implicació de la societat a l'hora de recuperar el relat que va donar peu a la Declaració Universal dels Drets Humans ara fa 65 anys.

Després de passar pels festivals de Tilburg i pel Movies that Matter, organitzat per Amnistia Internacional a la ciutat holandesa de The Hague el març passat, la iniciativa participarà al Festival de Cinema i Drets Humans que tindrà lloc a Barcelona entre el 16 i el 26 de maig.

DEL COS AL CEL-LULOIDE

Human Rights Tattoo desapareixerà tan bon punt aconsegueixi que 6.773 persones es tatuïn els caràcters de la DUDH. Però la lluita pels drets humans s'expressa sota altres projectes tant o més imagi-

Amb el tatuatge d'una lletra, les persones segellen el seu compromís amb els drets humans / HUMAN RIGHTS TATTO

natiu, alguns dels quals també s'exposaran en el marc del Festival de Cinema i Drets Humans de Barcelona. Un aparador de pel·lícules de diferent format que narren aquesta realitat amb estils i mirades de tota mena.

En el seu conjunt, la desena edició del certamen projectarà 110 llargmetratges i curtmetratges de ficció, animació o documentals prèviament seleccionats. Obres de realitzadors com Kenan Demirsay, Carole Mathieu-Castelli o Bill Mousoulis, que ens situen enmig de la crisi sociopolítica que colpeja l'Europa del sud, les resistències al neoliberalisme o les xarxes cooperatives que combaten la misèria a través de la solidaritat i l'esforç mutu.

Des de la primera edició, el festival, dirigit per Toni Navarro i l'associació La

Mirada Descoberta, acumula més de 5.000 treballs audiovisuals procedents de tot el món. Un repertori que s'ha enriquit amb taules rodones, sessions infantils i de teatre i el testimoni d'activistes que narren el sentit de la seva lluita. Enguany, està previst que hi participin la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, Stop bales de goma, Brigades internacionals de pau, periodistes mexicans amenaçats pel narcotràfic i altres col·lectius i persones que han inspirat les artistes de la gran pantalla; de la mateixa manera que es dedicarà una jornada al conflicte del Sàhara Occidental. Human Rights Tattoo hi serà per recordar-nos que, mitjançant el tatuatge, la defensa d'aquests drets és un deure permanent i és responsabilitat nostra. ◀

POCA BROMA.

15M QUI QUEDA A LA PLAGA ARA?

EL 15M HA DONAT NOU SIGNIFICAT AL LENGUATGE DE SIGNES

SIGNE	SIGNIFICAT ANTIC	SIGNIFICAT POST-15M
	CAU UN LLEU XIM-XIM	APLAUDEIXO EL QUE ES DIU
	PART DE LA COREOGRAFIA DE RASPUTÍN DE BONEY M	EL QUE PARLA S'ENROTLLA PERSIÒNICAMENT.
	MASCOTA DE BARCELONA '92	VISCA EL POLI-AMOR!
	FOTEM UN CLAU	PUNXEM LA BOMBOLLA IMMOBILIÀRIA

15-M: MOVIMENT SOCIAL GENERADOR DE CANVIS, O REPRESENTACIÓ DE LLIBERTAT I DISSIDÈNCIA EN UN SISTEMA TANCAT.

R. Amador

Mal

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

DEF CON TROLL

Ja és primavera a El Corte Inglés

Divendres a la tarda. Poques notícies, xarxes afaibles... fins que, de sobte, un tuit sacseja la tranquil·litat. "Ja és primavera a El Corte Inglés". Ho envia el perfil d'El Corte Inglés. Un altre: "1.000 morts semblen molts, però la nostra empresa dóna feina a moltíssimes més persones. Fins i tot adults"; o "És que ho volem tot. Bé, bonic i que no mori ningú". Així fins a gairebé 200 tuits d'humor negre com: "Ens preocupa tant la seguretat de les nostres empleades que, a la nit, no les deixem sortir de la fàbrica perquè no els passi res", o "Recordi que, a El Corte Inglés, si no queda satisfet, ho paguen uns asiàtics".

Els tuits van ser disparats incessantment durant dues hores des dels comptes @Elcorteingles i @Elcorteingles (substituint una de les L per una i majúscula) amb un aspecte idèntic. Van causar una revolada enorme. Un ascens meteòric que es va aturar en sec quan Twitter les va eliminar.

El seu últim tuit abans de ser eliminades va ser: "Ja tenim més followers que treballadors morts a Bangla Desh, veieu com no n'hi havia per tant?"

CROWDFUNDING

Adtlantida.tv: Alternatives en Programari lliure a Bambuser i Ustream

Aquesta setmana us volem recomanar un projecte tecnològic de radiotelevisió lliure que està buscant finançament. Es diu Adtlantida TV i pretén oferir un servei d'*streaming* de vídeo com el de Bambuser, Ustream o Vimeo, però utilitzant exclusivament eines lliures (Icecast en servidor Linux, reproductors multimèdia html5, apps per android), suportat per un projecte comunitari que, a més de la llibertat de continguts, sense censura, asseguri l'absència de publicitat.

L'*streaming* en directe de vídeo a través del mòbil s'ha convertit en una característica de les mobilitzacions socials els últims anys. Lamentablement, gairebé tothom utilitza aplicacions d'empreses o corporacions per fer-ho i resulta complicat trobar una plataforma independent fàcil d'utilitzar que generi aplicacions lliures per a terminals android o firefoxOS.

La idea base d'Adtlantida va sorgir com un projecte per desenvolupar noves funcionalitats a l'àrea de l'*streaming*, al mateix temps, enfortir i visibilitzar els laboratoris de producció cultural independent, les cooperatives i les iniciatives d'autoocupació de les desenvolupadores de programari

lliure. El projecte neix a Galícia, però pretén treballar en xarxa a escala global. Crear una xarxa d'aplicacions web i per a dispositius mòbils que permetrà emetre i consultar material audiovisual en qualsevol moment i des de qualsevol lloc, utilitzant qualsevol dispositiu lliure. Els servidors d'Adtlantida, a més, estaran connectats a la xarxa de guifi.net per promoure la connectivitat en l'entorn rural.

Més info: www.adtlantida.tv

DEF CON TROLL II

Manolo Escobar mor i Carmen Sevilla fitxa pel Betis

Però el *troleig* no sempre té rerefons polític o social. De vegades, es tracta simplement de passar una bona estona rient d'algué, o difonent *bulos*. Aquesta setmana hem assistit a una altra operació d'aquest tipus molt sonada, quan van hackejar la web de TVE i van difondre dues notícies falses: que Manolo Escobar havia mort (#depmanoloescobar va ser TT en pocs minuts) i que Carmen Sevilla fitxava pel Betis.

LA FORÇA OBSCURA

La guerra de les coses ha començat: intents de 'regular' la impressió 3D

Aquesta setmana, el Departament d'Estat dels E.U.A. ha prohibit la descàrrega d'un fitxer 3D de la web Defense Distributed, en concret, d'un model de pistola imprimible anomenada *Liberator*.

Des de fa temps, diversos grups de defensa de les armes liderats per Cody Wilson, un estudiant de dret amb moltes ganes de protagonisme- estan desenvolupant un projecte de construcció d'armes amb impressores 3D i publicant a Internet els seus avenços. Fins ara, havien reproduït parts com el carregador, però, fa uns dies, van publicar un model de pistola completament funcional al costat d'uns vídeos on la utilitzaven. Tot això, hem d'entendre-ho dins el context del debat sobre la regularització de les armes de foc i les campanyes de la dreta americana i la indústria armamentística en contra.

No obstant això, aquesta anècdota pot ser el punt de partida perquè els estats comencin a regular el món de la impressió digital. La revolució que suposa posar a l'abast de totes les persones la impressió 3D implicarà canvis semblats als que ha suposat la digitalització dins el món de la música, per exemple, i els lobbys industrials intentaran utilitzar la por i la seguretat nacional per evitar perdre el seu monopoli.

La impressió digital i el moviment *maker* (l'equivalent al del programari lliure, però en *coses*) seran temes clau per entendre com evolucionen els models industrials, de producció i de coneixement durant la propera dècada. La lluita

entre els models tancats i aquells basats en filosofies obertes i distribuïdes serà clau per definir el model de societat on viurem. I des de #barrinternet intentarem explicar-vos qui va guanyant.

més info: defcad.org

P.D. Si, al final, volguéssiu construir-vos un arma, no us recomanem el plàstic, que no aguanta la calor i es fon. Us recomanem agafar un bloc d'acer i una fresadora industrial, aprendre una mica de mecànica i visitar la web www.cncguns.com, on tenen desenes de models documentats des de fa anys. Això sí, si aneu al super i us compreu un ganivet, acabareu abans.

Tercer Festival de Cinema Anarquista de Barcelona

Per tercer any consecutiu, torna el Festival de Cinema Anarquista, que pretén agrupar en un sol espai i en un període curt de temps totes les novetats filmogràfiques que tinguin un rerefons llibertari interessant. El que en un primer moment va ser una trobada informal, s'ha convertit en una tradició anual, on fins i tot es presenten estrenes mundials.

Lloc: Casa de la solidaritat
C. Vistalegre, 15. Barcelona

DC 15/05 17h Autodefensa: sobre "violències" des de Valparaíso 17:40h Curt: *Fallas* 37 18h *La sombra del fracking* 18:35h Curt: *Un paseo antes del mediodía* 19h *No TAV. Los Indios del Valle* 20:15h *Cuando los árboles se agitan* 21h Curt: *Esclus* 21:15h *If a tree falls: A story of the Earth Liberation Front* **DJ 16/05** 17h Documental 16è aniversari Can Vies 17:15h Documental 25è aniversari del Lokal 17:35h Tres vídeos curts de la Productora de Comunicació Social: *Tu problema es el estado; La fuerza continua; El ocazo del miedo* 18:20h Curt: *Caixa Postal* 195 18:30h *Antifa-Chasseurs de skins* 19:40h *Análisis callejero* 19:50h *Del poder* 21:18h Curt: *Impunitat* 21:20h *Black Block* **DV 17/05** 17h *Masterskaya* 17:40h Curt: *Desorden* 17:50h (amb presentació) *La ciudad era nuestra* 19:45h *Sobren Raons. Tanquem els CIE's* 20:40h *Into de Fire* 21:30h *Paul Stouthamer* (violoncel amb projeccions) 21:45h Curt: *Avec le temps* 21:50h *Bab Sebta* **DS 18/05** 16h *La reina de los bandidos* 18:10h Curt: *Los obreros* 18:15h *Siempre será La Pastora* 19:40h *Yo soy la Vero* 20:15h Xerrada: *Genero en el anarquismo* 20:45h Curt: *Santa Madre Virgen Reina* 20:50h *From the back of the room* 22:50h Curt: *Dos Millones Menos* 23h *Histories del MIL* amb Jean-Marc Rouillan.

Més info: fcab.tk

DC15 /05

BARCELONA

Sopador itinerant: sopar vegà i xerrada en solidaritat amb el moti de Quatre Camins
20:30h CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10
Organitza: CSO La Gordíssima
Més info: sopadorsvegans.noblogs.org
torturesquatrecamins2004.wordpress.com

TERRASSA

Presentació del llibre: 'Un secret a les butxaques', de Teresa Julià
19h Sala Vancells d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals (entrada pel carrer Sant Pere, 46, 1r)
Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals
Més informació: amicsdelesarts-jjimm.cat

VALÈNCIA

Commemoració del dia mundial contra la violència cap a lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals: penjada de la bandera LGTB, lectura de manifest i repartiment de fullets informatius
9h: Facultat de Ciències Socials de la UV
Av. de Tarongers
Organitza: Col·lectiu Lambda
Més informació: www.lambdavalencia.org

DJ16 /05

REUS

Presentació del llibre 'Això no és africà'
19h Taverna Despertaferro
C. Martí Napolità, 7
Organitza: H2O i Brot Bord

TERRASSA

Espais de codi obert, en xarxa i del comú. L'experiència de l'Ateneu Candela
19h Amics de les Arts i Joventuts Musicals. Carrer de Sant Pere, 46, 1r
Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts
Més informació: amicsdelesarts-jjimm.cat

VIC

L'Iraq i el cas Couso, deu anys després. El dret internacional i la lluita contra la impunitat
20h Espai ETC. C. Ciutat, 1
Organitza: Assemblea pels drets Socials d'Osona
Més informació: dretsocialosona@gmail.com

DV17 /05

BARCELONA

Jornada en defensa del ferrocarril públic, social i de qualitat: concentracions
13h i 18h Estació de Barcelona Sants
Organitza: CGT
Més informació: ves.cat/f-b

GRANOLLERS

Pile on 45: Dj's en format vinil
21h a 2h C. Ricomà, 48
Organitza: Anònims, Menjars i Pensars
Més informació: pileon45.blogspot.com

VALÈNCIA

Commemoració del dia mundial contra la LGTBfòbia
19h Plaça dels Pinazo
Organitza: Col·lectiu Lambda
Més informació: lambdavalencia.org

DS18 /05

BARCELONA

Kan Pasqual Bailon
A partir del migdia a Kan Pasqual
Carretera Molins - Vallvidrera
Organitza: Kan Pasqual
Més informació: kanpasqual.wordpress.com

València

Vesprada solidària: xerrada sobre dos casos repressius i concurs de pinxos
21h CSA Can Vies- Kafeta
C. Jocs Florals, 42
Organitza: RESCAT i CSA Can Vies
Més informació: amnsitiarescat.cat

CERDANYOLA

Segones jornades en defensa de l'ensenyament públic a Vallès
De 10h a 14h Institut Gorgs de Cerdanyola
Organitza: USTEC - STES
Més informació: sindicat.net/voc/jvep2

FREQÜÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona** www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona** www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica (només web) Barcelona** www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)** www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.41FM Sabadell** www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos (només web) Terrassa** www.radiokaos.cat | **Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa** www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà** www.radiopinsania.wordpress.com | **Ràdio 90 101.4FM Olot** www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM València** www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM València** www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi** www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 101.4FM Dènia - La Xara** www.lamistelera.org | **Ràdio Bala 106.4FM Manresa** <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. *Notícies 1*
DIMARTS: 20:30h. *Tv Animalista*
DIMECRES: 20:30h. *Contra-Infos*

DIJOUS: 22h. *Y tu qué miras gilipollas?*
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. *Programa de falguera*

DISSABTE: 22h. *Cineclub 1*
DIMECRES: 21h. *La Xerrada*

EL TEMPS

DIJOUS 16

Torna la inestabilitat, els ruixats i les tempestes. Ambient fresc, fins i tot fred a les comarques pirinenques i de l'interior.

DIVENDRES 17

Ambient de març en ple mes de maig. Tornarem a necessitar la màniga llarga i la neu farà acte de presència als 1800 metres.

DISSABTE 18

Encara ruixats i tempestes, però més disperses i centrades a les comarques de muntanya. Estones de sol amb fresca.

DIUMENGE 19

Serà el dia menys inestable. Les llullades de sol podran ser perllongades a les hores centrals del dia. Ruixats a muntanya.

DILLUNS 20

A última hora, tornarà la inestabilitat al nord del País Valencià i al ponent de Catalunya. Ruixats i tempestes amb ventades.

DIMARTS 21

Al matí, ruixats curts però intensos a la meitat nord de Catalunya i el prelitoral. Termòmetres encara molt frenats a la banda baixa.

/ PAU BARRENA

«L'art dóna l'oportunitat d'entendre i reflexionar sobre els **feminicidis**»

Alex Romaguera
@AlexRomaguera

Quan comences a implicar-te en l'art de la denúncia?

Els orígens es remunten a l'aixecament zapatista de 1994. Jo estudiava a la universitat i vaig veure que part del professorat es va afegir a la marxa de l'EZLN. Allò em va acostar als seus ideals, fins que, el 2006, ja instal·lada a Barcelona, em vaig assabentar de la massacre que havia perpetrat l'exèrcit a la zona d'Atenco, on desenes de camperols i estudiants van ser assassinats i moltes noies, entre les quals dues catalanes, van ser violades. Escoltar els seus testimonis i observar com la violació esdevé un botí de guerra i una estratègia d'humiliació per a tot un poble em va sacsejar.

Allò et va apropar al feminicidi de Ciudad Juárez?

Arran d'aquells fets, vaig realitzar un audiovisual, vaig participar en un mural dedicat als activistes empresonats i vaig fer una *performance* per denunciar la vulneració dels drets humans a Mèxic. Ciudad Juárez reuneix tota aquesta violència. Parlem de 90.000 morts en només sis anys, sense comptar les desaparicions, a les quals faig referència mitjançant els quadres.

Quin propòsit té l'exposició *No nos cabe tanta muerte*?

És un tribut a les víctimes. Però sense presentar la tragèdia de manera expli-

cita, sinó a través de pintures, escultures i poemes que conviden l'espectador a reflexionar sobre aquest drama.

Jugues amb la subtilesa?

Observo que l'abús de l'espectacle, tan present als mitjans de comunicació, no ajuda a entendre els fenòmens. En canvi, l'art dóna l'oportunitat d'interioritzar l'univers del que parlem. Més que l'impacte, la mostra estimula les emocions i l'empatia amb les víctimes.

«La violació esdevé un botí de guerra i una estratègia d'humiliació per a tot un poble»

A Ciudad Juárez, han aparegut propostes similars?

Existeix un col·lectiu de poetes que reivindiquen la recuperació de l'espai públic, on avui la gent té por d'exhibir-se, fent recitals. També hi ha dones que utilitzen la cultura per conscienciar del fet que la violència no és culpa de la noia agredida, a qui s'acusa d'estar al lloc inadequat a l'hora inadequada, sinó que es tracta d'un problema de tota la societat.

La lectura que desprenen les imatges és molt apocalíptica, no trobes?

La realitat és així. Succeeix cada dia i no tenim manera d'aturar-ho. Com a màxim, podem assenyalar l'omissió de l'Estat i la seva responsabilitat en el feminicidi. En un context on la hipervisibilització

ens anestesia, tenim la responsabilitat de no aclarir els ulls i oferir aquest pensament crític.

La qualitat artística pot eclipsar el missatge?

Donem un espai pel silenci que ens porta a interrogar-nos sobre la vida d'aquestes noies. I homenatjant-les, podem comprendre que, a més de ser víctimes, eren treballadores -la majoria de *maquiles*- i tenien el seu projecte de futur. Una de les peces retrata l'aniversari d'una víctima de quinze anys, mentre altres mostren els seus dormitoris, que les famílies encara mantenen intactes. Això sura en l'ambient i ho podem absorbir a poc a poc.

Quines lliçons n'has tret, d'aquesta retrospectiva?

Que el feminicidi no és exclusiu de Ciudad Juárez. A l'Estat espanyol, tot i no estar tipificat, es manifesta amb la mort diària de dones a mans dels seus marits o les seves exparelles. Aquí, s'associa a la violència de gènere, però tot respon a una concepció patriarcal segons la qual la dona es concep com un objecte de desig. És un problema estructural.

Els teus pròxims treballs aniran en la mateixa línia?

Vull aprofundir en el concepte de *nepantla*, que amb náhautli significa *estar al mig*. En definitiva: ser corretja de transmissió del que passa al meu país i vincular-m'hi a través de l'activisme artístic i cultural. ◀

Paula Laverde

Artista i activista mexicana

Ciudad Juárez és coneguda, tristament, pels assassinats continus de dones joves, víctimes de la impunitat que s'ha instal·lat en aquesta ciutat de Mèxic fronterera amb els Estats Units. Cada any, les estadístiques revelen la magnitud d'una tragèdia que Paula Laverde aborda a la mostra *No nos cabe tanta muerte*. Sota la coordinació d'aquesta dissenyadora gràfica de Guadalupe, resident a Catalunya des de l'any 2002, l'exposició inclou pintures, poemes, dibuixos i suports audiovisuals elaborats per quinze artistes de diferents països. Després de passar per la Casa Elizalde (Barcelona), on romandrà fins el 31 de maig, la mostra es traslladarà a altres indrets per exportar el compromís de les autores amb les famílies afectades per aquest drama tan colpidor. A cavall entre Catalunya i Mèxic, Laparde treballa perquè, algun dia, les dones de Ciudad Juárez pintin la seves vivències, per demostrar que, per mitjà de l'art, es pot contribuir al canvi democràtic que tan anhelan.